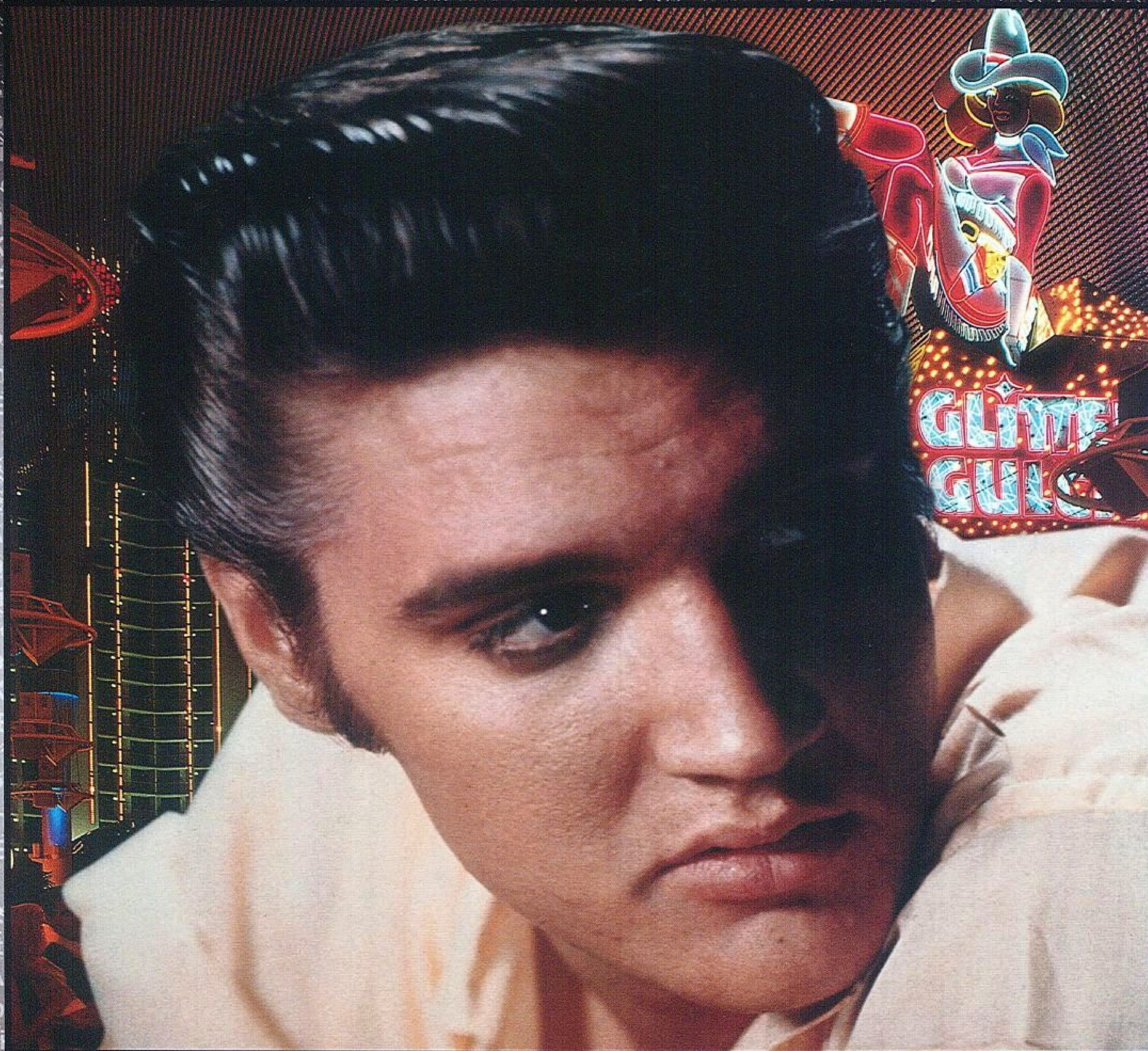
100 DE PERSONALITĂȚI

Oameni care au schimbat destinul lumii

Apariție săptămânală
5,99 LEI / 29,99 MDL

22

ELVIS PRESLEY

DeAGOSTINI

100 DE PERSONALITĂȚI
Oameni care au schimbat destinul lumii

Elvis Presley

Numărul 22

Pentru orice informație sau lămurire,
contactati-ne la telefonul: **(021) 40.10.888** sau trimiteți un e-mail la info@deagostini.ro
Servicii pentru clienți: de luni până vineri, între orele 10:00 - 15:00
Pentru o mai bună deservire solicitati întotdeauna publicația de la același punct de vânzare și informați vânzătorul asupra intenției de a cumpăra și aparițiile următoare.
Pentru orice informație, lămurire, înlocuire de exemplare sau comenzi de numere anterioare, sunați-ne la tel. **(021) 40 10 888**
Pentru informații și comenzi de numere anterioare, cititorii din Republica Moldova pot suna la **(022) 21.07.98** - Paramedia, Chișinău.

Vizitați site-ul nostru la adresa

www.deagostini.ro

EDIȚIE SĂPTĂMÂNALĂ
EDITURA: De AGOSTINI HELLAS SRL
EDITOR: Petros Kapnistos
MANAGER ECONOMIC: Fotis Fotiou
MANAGER DE REDACȚIE ȘI PRODUCȚIE: Virginia Koutroubas
ADRESĂ: Vuliagmenis 44-46, 166 73 Atena
MARKETING MANAGER: Michalis Koutsoukos
PRODUCT MANAGER: Nasita Kortesa
COORDONATOR DE PRODUCȚIE: Carolina Poulidou
MANAGER DISTRIBUȚIE: Evi Boza
MANAGER LOGISTICĂ ȘI OPERAȚII: Dimitris Pasakalidis
COORDONATOR LOGISTICĂ ȘI OPERAȚII: Antonis Lioumis

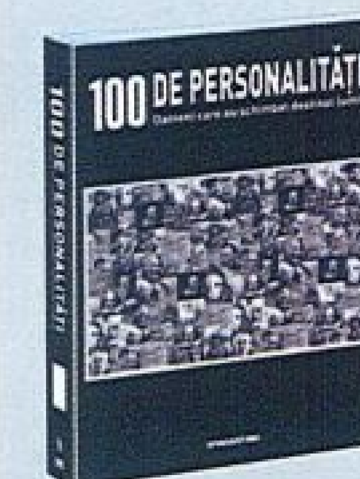
ADAPTARE PENTRU LIMBA ROMÂNĂ:
Fast Translate, Best Communication Media SRL
DTP: RAY
TIPĂRIRE ȘI LEGARE: NIKI EKDOTIKI S.A.
DIRECTOR DE PRODUCTIE TIPOGRAFIE: STELIOS KRITSOTAKIS

IMPORTATOR: Media Service Zawada S.R.L
Country Manager: Mariana Mihălțan
Marketing Manager: Adina Bojică
Redactor: Gabriela Muntean
Distribution Manager: Dan Iordache
ADRESA: str. Louis Pasteur nr. 38, et.1, ap.5,
sector 5, București, România
Telefon: (+40) 21 318 7398
DISTRIBUITOR: Hiparion S.A.

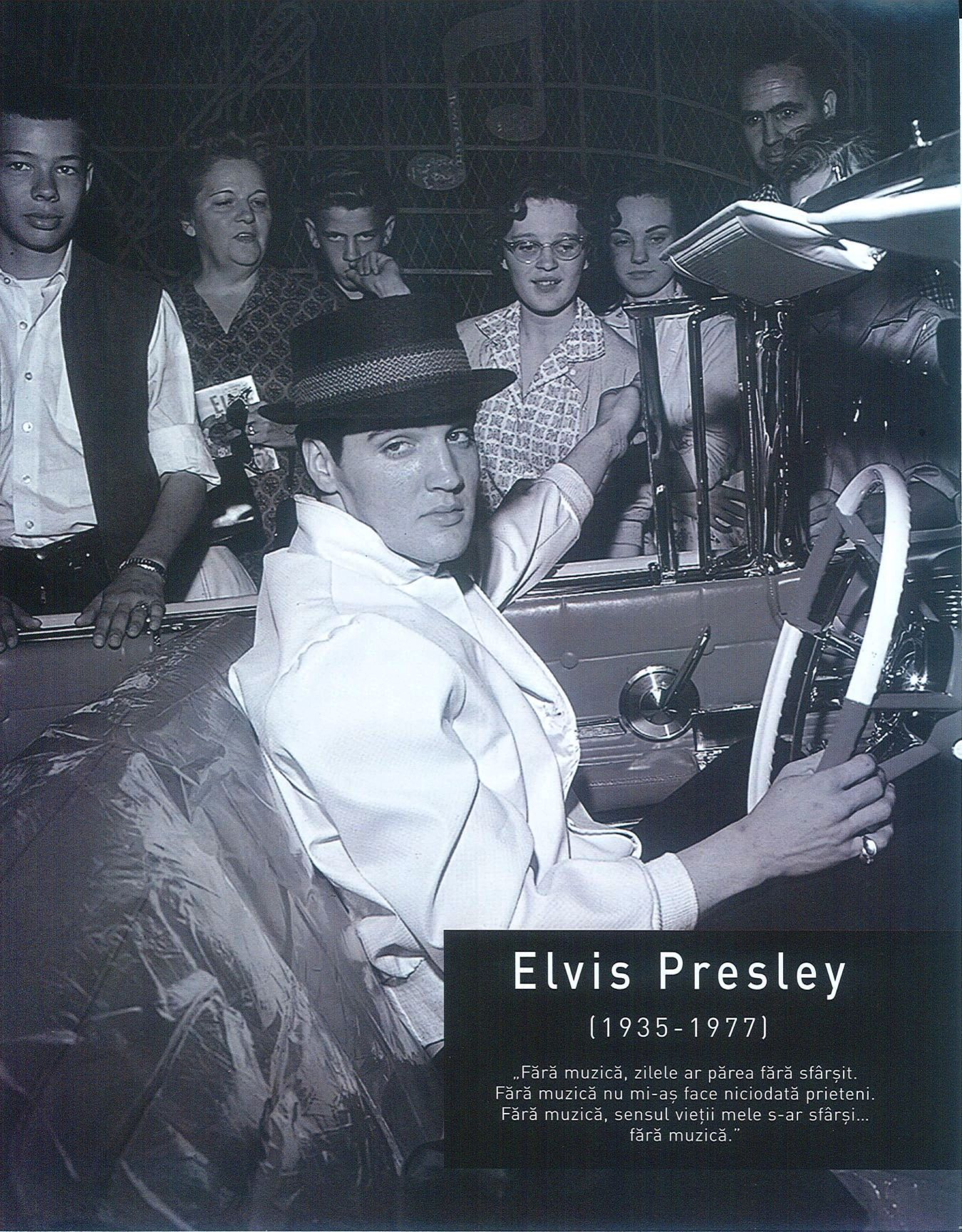
ISSN: 1791-0765

Fotografii: Uniphoto Press, Corbis Japan, De Agostini Picture Library

Prețul numerelor
Prețul primului număr: 2,99 LEI / 14,50 MDL
Prețul celui de-al doilea număr și al tuturor celorlalte numere: 5,99 LEI / 29,99 MDL

Editorul își rezervă dreptul de a schimba ordinea publicării personalităților sau de a le înlocui cu altele.

Elvis Presley

(1935-1977)

„Fără muzică, zilele ar părea fără sfârșit.
Fără muzică nu mi-aș face niciodată prieteni.
Fără muzică, sensul vieții mele s-ar sfârși...
fără muzică.”

Elvis Presley

Cum a trăit Presley?

PROLOG

ÎN ANII 1950, în America, la câțiva ani după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, am putea vorbi despre o prăpastie între mentalitatea adulților care au prins și perioada de dinainte de război și mentalitatea adolescenților. În aceste timpuri, în America a luat naștere rock and roll-ul.

Acest nou stil muzical, foarte ritmat, reprezenta o combinație între muzica afro-americană și cea a albilor, trezind fiori în inimile și trupurile celor care o ascultau și, în același timp, depășind barierele rasiale. Chiar dacă nu era afro-american, un tânăr cântăreț obișnuia să se îmbrace în genul acestora și a devenit în curând liderul acestei mișcări.

Elvis Presley

Elvis nu ținea cont de prejudecățile societății americane, se îmbrăca după bunul plac și cânta doar ceea ce îi plăcea, reușind astfel să împlinească visul american, deși, de-a lungul timpului, s-a confruntat și cu multe priviri critice. Acum, după mai bine de un sfert de secol de la moartea acestuia, lumea încă mai dansează pe muzica lui. A fost supranumit „Regele rock and roll-ului”.

Să aflăm, așadar, mai multe detalii despre viața lui Elvis Presley!

TABEL CRONOLOGIC

1919	Este înregistrat primul blues
1935	Se naște Elvis, într-un apartament cu două camere din Tupelo, Mississippi. Fratele său geamăn Jesse Garon moare la naștere.
1936	Tatăl lui Elvis este condamnat la închisoare
1945	Începe cel de-al Doilea Război Mondial Elvis participă la un concurs de talente
1946	Elvis primește în dar prima sa chitară
1948	Familia lui Elvis se mută în Memphis
1951	Apare termenul: „rock and roll"
1953	Elvis absolvă liceul Humes Face primele înregistrări la Sun Studios („My Happiness" și „That's When Your Heartaches Begin")
1954	Debutează la Sun Records
1955	Elvis semnează primul său contract cu RCA pentru suma de 40.000 de dolari
1956	Debutează la nivel național Primul său album, este intitulat pur și simplu „Elvis Presley" și este lansat de RCA. Acesta va deveni primul său Album de Aur. Premiera filmului „Love Me Tender"
1957	Elvis începe filmările la cel de-al doilea film, „Loving You". Primul sărut pe ecran i-l va da actrița Jana Lund;
1958	Este recrutat pentru satisfacerea stagiului militar Moare mama sa de hepatită acută. Elvis reușește să ajungă acasă pentru a o vedea înainte de moarte.
1959	O cunoaște pe Priscilla în Germania
1960	Elvis este lăsat la vatră în mod oficial Revine în industria divertismentului Apare în show-ul de varietăți al lui Frank Sinatra și primește onorariu uimitoarea sumă de 125.000 de dolari
1964	Începe Beatles-mania
1965	The Beatles îl vizitează pe Elvis la reședinta sa din California și are loc un scurt jam session
1967	Se căsătorește cu Priscilla RCA lansează cel de-al doilea album gospel al lui Elvis, „How Great Thou Art". Acesta îi va aduce lui Elvis primul premiu Grammy.
1968	Martin Luther King este asasinat La nouă luni de la nunta lor, Priscilla dă naștere unei fetițe: Lisa Marie Presley
1969	Înregistrează unele dintre cele mai bune piese ale sale.
1970	Susține 6 concerte la Houston Astrodome, cu un mare succes la public (207.494 de spectatori)
1971	Este numit unul dintre cei 10 Tineri ai națiunii, distincție acordată de către Camera Mică a Comerțului Statelor Unite.
1972	Priscilla se desparte de Elvis, luând-o cu ea și pe Lisa Marie
1973	Spectacolul din Hawaii este transmis la nivel mondial prin satelit. Colonelul Parker vinde către RCA drepturile complete asupra întregului catalog de înregistrări aparținându-i lui Elvis, până în acel moment.
1974	Încă un concert cu excedent de public, la Houston Astrodome. Pentru prima oară din 1961, Elvis apare pe scenă în Memphis. Interpretarea live de la „How Great Thou Art" va câștiga un premiu Grammy.
1976	Elvis se desparte de Linda Thompson / are o nouă prietenă, pe Ginger Alden.
1977	Moare în Memphis ca urmare a unui stop cardiac
1977	Nașterea punk rock-ului
1980	Moartea lui John Lennon
1991	Graceland este introdus în patrimoniul național
1992	Lansarea pe piață a timbrelor cu Presley
1995	Medicul personal al lui Elvis, Dr.George Nichopoulos, își pierde licența de a mai practica, pe considerentul că ar fi fost mult prea liberal atunci când i-a prescris vedetei medicamente ce conferă dependență
2003	Debutul fiicei sale, Lisa Marie

Traseul de glorie şi singurătate al „Regelui"

Presley s-a născut într-un orăşel din sudul Statelor Unite, într-o familie destul de modestă, care l-a înconjurat cu multă dragoste. Muzica i-a cucerit inima încă de la o vârstă fragedă. După primele înregistrări, din vremea adolescenței, a ajuns rapid la statutul de vedetă, dar a murit subit la vârsta de 42 de ani. „Regele rock and roll-ului" a fost un om solitar, dar ambițios.

Un talent ascuns

Un copil drăgălaş

La 8 IANUARIE 1935, într-o căsuță din Tupelo, Mississippi, o tânără femeie a născut doi gemeni. Primul copil a murit la naștere, iar cel de-al doilea a fost adus de urgență la spital împreună cu mama sa, aflată de asemenea într-o stare destul de gravă. Copilul a fost botezat Elvis Aaron Presley. Pe tot parcursul vieții, Elvis a încercat sentimente de vinovăție, gândindu-se că a fost singurul dintre cei doi copii care a supraviețuit.

Tatăl său, Vernon, era unul dintre numeroșii bărbați din oraș care aveau o condiție modestă, și nu reușea să asigure un venit regulat familiei. Totuși, era un om foarte religios și obișnuia să își ducă soția și copilul la biserică în fiecare duminică. Aici, Presley a îndrăgit cântecele interpretate de corul bisericii.

În 1938, a avut loc un eveniment care le-a schimbat viața. Vernon a fost găsit vinovat pentru falsificare de cecuri și a fost condamnat la închisoare. Pe parcursul celor 8 luni petrecute de Vernon în spatele gratiilor, familia s-a aflat într-o situație financiară foarte dificilă. Au fost nevoiți să se mute de mai multe ori. În tot acest timp, credința în Dumnezeu nu a fost zdruncinată, iar dragostea pentru fiul lor s-a păstrat intactă. Mama lui Elvis, Gladys, era atât de atașată de el, încât nu îi dădea voie să se joace prea mult cu prietenii. Tânărul Elvis era dezamăgit, dar respecta cerințele mamei pentru a nu o necăji; era un fiu responsabil și iubitor.

▸ Poză de familie din 1937. Vernon și Gladys fugiseră împreună în lume în 1933. Amândoi erau destul de retrași, fapt ce a determinat natura introvertită a lui Elvis.

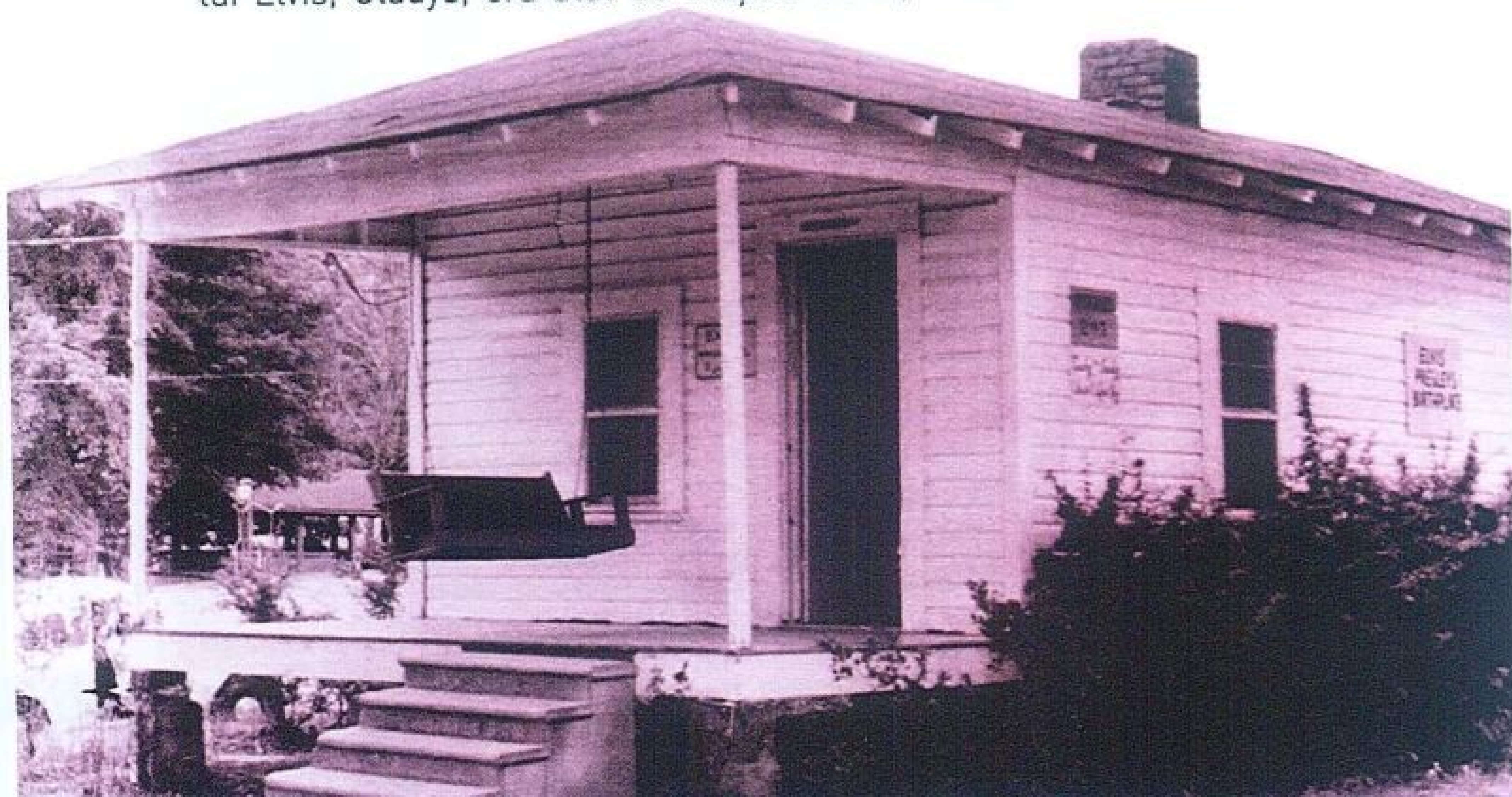

920.

East Tupelo

Gladys Smith

▲ Certificatul de naștere al lui Elvis. A avut un frate geamăn, însă doar Elvis a supraviețuit.

▼ Locul de naștere al lui Elvis din Tupelo, restaurat. Vernon se împrumutase pentru a putea construi această căsuță pentru familia sa.

Situația nu s-a schimbat nici în momentul în care și-a început studiile la școala primară, unde nu a fost neapărat un elev eminent. Colegii nu îi acordau prea multă atenție, însă, la vârsta de 10 ani, un profesor i-a remarcat vocea și l-a îndemnat să participe la un concurs de talente pentru copii. Era pentru prima oară când interpreta un cântec în fața publicului. A cântat muzică gen country și, conform unor surse, se pare că a ieșit pe locul doi, în timp ce alte surse susțin că ar fi ieșit pe locul 5.

După trei luni, când a împlinit unsprezece ani, a primit în dar o chitară. Și-ar fi dorit o bicicletă, dar s-a îndrăgostit repede de chitara sa și petrecea ore în șir cântând și ascultând radioul.

Îi făcea atât de multă plăcere să cânte, încât a început să ia chitara cu el la școală. Unul dintre frații mai mari ai unui prieten era chitarist și avea propriul său spectacol, așa că, într-o zi, după spectacol, Elvis s-a dus să vorbească cu el, sperând să învețe câte ceva. Se îndrăgostise de muzică.

Un licean excentric

În urma celui de-al doilea Război Mondial, Statele Unite au devenit cea mai mare putere economică din lume, însă familia Presley întâmpina dificultăți financiare, întrucât Vernon nu își găsea un loc de muncă. Elvis i-a liniștit: „Nu vă faceți griji. Într-o zi, o să vă cumpăr un Cadillac."

În septembrie 1948, familia s-a mutat la Memphis, în partea de vest din Tennessee, pentru a o lua de la capăt, iar în septembrie, Elvis a început să frecventeze Liceul Humes. Era un adolescent timid și nu și-a făcut niciodată prea mulți prieteni, fapt pentru care unii colegii îl necăjeau mereu. Totuși, încetul cu încetul, s-a apropiat de câțiva băieți din cartierul său, cu care obișnuia să se joace după ore.

Schimbarea majoră care i-a marcat adolescența a avut loc la vârsta de 16 ani. Își dădea părul cu gel, își lăsase perciunii să crească și își cumpărase pantaloni evazați cu banii câștigați de el. Acesta era stilul vestimentar al adolescenților afro-americani și era considerat neadecvat pentru copiii albilor. În liceul său, frecventat de albi, se purtau blugii și părul tuns scurt. Aspectul lui Presley reflecta o transformare interioară. Acasă continua să cânte la chitară și participa împreună cu familia la spectacole de gospel.

Chiar și după ce colegii săi au încetat să-și mai bată joc de noul său stil, nu au înțeles niciodată cauza acestei „transformări". L-au etichetat drept ciudat și nici măcar prietenii săi apropiați nu aveau nici cea mai vagă idee despre cât de mult iubea Elvis muzica și chitara. Atunci când numele lui Elvis a apărut pe lista interpreților la serbarea de absolvire, toată lumea a fost luată prin surprindere: „Tipul ăsta știe să cânte la chitară și are și voce?" În ziua absolvirii au fost cu toții extrem de surprinși de interpretarea sa și au cerut un „bis".

Ulterior, Presley și-a câștigat rapid o reputație în școală și era clar că pentru el acea zi a reprezentat un moment cu adevărat important.

Ziua absolvirii lui Elvis a fost cea mai fericită zi din viața părinților săi, acesta fiind primul din familie care reușea să termine liceul. Cu siguranță, pe Elvis îl aștepta un viitor promițător.

▲ Strada Beale, din Memphis, centrul orașului culturii afro-americane. Elvis își cumpăra hainele sale extravagante dintr-un magazin din această zonă. Tot aici își avea sediul compania Gibson.

DIN CULISE

MEMPHIS, ORAȘUL MUZICII

Din perspectivă muzicală, lui Elvis i-a adus noroc mutarea în Memphis. Acest oraș e cunoscut ca leagănul stilului muzical blues. Mulți muzicieni valoroși s-au remarcat aici în perioada anilor '50 – '60 ai secolului trecut și au dăruit lumii unele dintre cele mai îndrăgite melodii.

În Memphis au înflorit și s-au afirmat, de-a lungul timpului, numeroși cântăreți afro-americani. Producătorul spectacolului de muzică gospel la care mergea familia Presley era însă un alb. La această biserică, unde majoritatea enoriașilor erau albi, numeroase cântece erau interpretate exclusiv de către albi. Partea de sud a Statelor Unite era destul de conservatoare, așa că majoritatea oamenilor considerau inacceptabil să invite persoane de culoare în bisericile lor.

În ciuda rasismului vehement manifestat în Sud, multor persoane de rasă albă le făcea plăcere să asculte muzica afro-americană difuzată la radio. Undele radio nu fac discriminări, așa că radioul pur și simplu ștergea diferențele dintre rase.

Presley nu era rasist, iar pentru el muzica era doar muzică. Nu făcea discriminări în privința muzicii pe care o asculta; îi plăcea orice gen de muzică. Cum locuia aproape de centrul muzical al orașului, mergea deseori la magazinele de muzică și la localuri să asculte muzică live, chiar dacă îi făcea plăcere să asculte și muzică la radio. Petrecându-și timpul cu precădere în cartierele de afro-americani, a devenit foarte atașat de muzica acestora.

▼ Un bar de jazz pe Strada Beale. Pe acea stradă se aflau numeroase localuri unde aveau loc spectacole de muzică live, iar în prezent această stradă este un punct de atracție turistică.

Visul prinde aripi

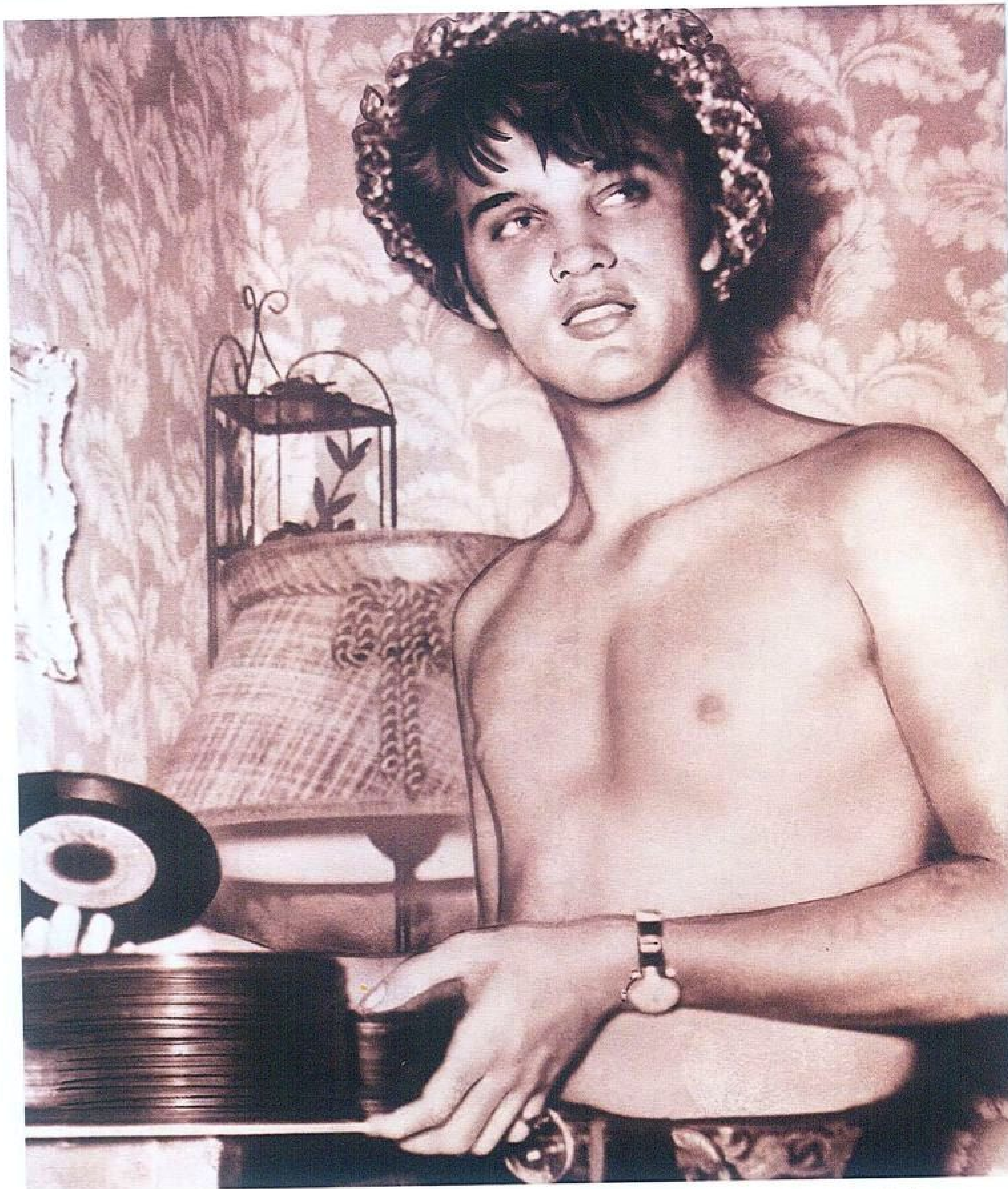
Ambiția şi sesiunile de înregistrare

IMEDIAT DUPĂ ABSOLVIRE, Presley a început să lucreze la o fabrică. Devenise în mod oficial adult. Totuși, în scurt timp, s-a hotărât să devină un muzician profesionist. A debutat într-o sâmbătă, în anul 1953. Ulterior, nici măcar el nu-și mai amintea data exactă a debutului său.

În ziua respectivă, își luase chitara și a mers la Sun Records, din centrul orașului Memphis. Sun Records era o companie specializată în Rhythm&Blues, unde, pentru suma de 3,98 de dolari, oricine putea să-și înregistreze un disc cu muzică proprie.

Asistenta directorului, Marion Kiesker, l-a înțeles imediat pe tânărul care încerca să își înregistreze piese muzicale proprii pe cheltuiala sa. L-a întrebat ce stil de muzică interpretează, la care răspunsul a fost: „Un stil cu totul diferit de ce s-a cântat până acum". Când a început să cânte balade în studio, Marion Kiesker și-a dat seama că tânărul avea ceva special. Nu era talentat din cale afară, dar lăsa o impresie de neuitat. Chiar și președintelui companiei, Sam Phillips, i s-a părut foarte interesat stilul abordat de tânăr. „Te vom contacta curând," i-a spus, notând numele și numărul de telefon ale lui Elvis.

Se spune că Presley s-a străduit să-și înregistreze propria muzică pentru a-i dărui mamei sale un disc cu ocazia zilei de naștere, dar aceasta abia peste câtva timp. De asemenea, Elvis a declarat: „Voiam să-mi aud vocea înregistrată pentru a-mi da mai bine seama cum sună", dar dacă acesta ar fi fost unicul său scop, putea să meargă la un magazin care i-ar fi permis să-și înregistreze melodiile contra sumei de 25 cenți per înregistrare. Se spune că a ales special casa de discuri Sun Records pentru a-l impresiona pe Sam Phillips.

▲ Presley, la vremea când își făcea debutul la Sun Records. Are în mână primul său „single" („That's all right").

Omul-cheie

OMUL CARE L-A DESCOPERIT PE „REGE": SAM PHILLIPS

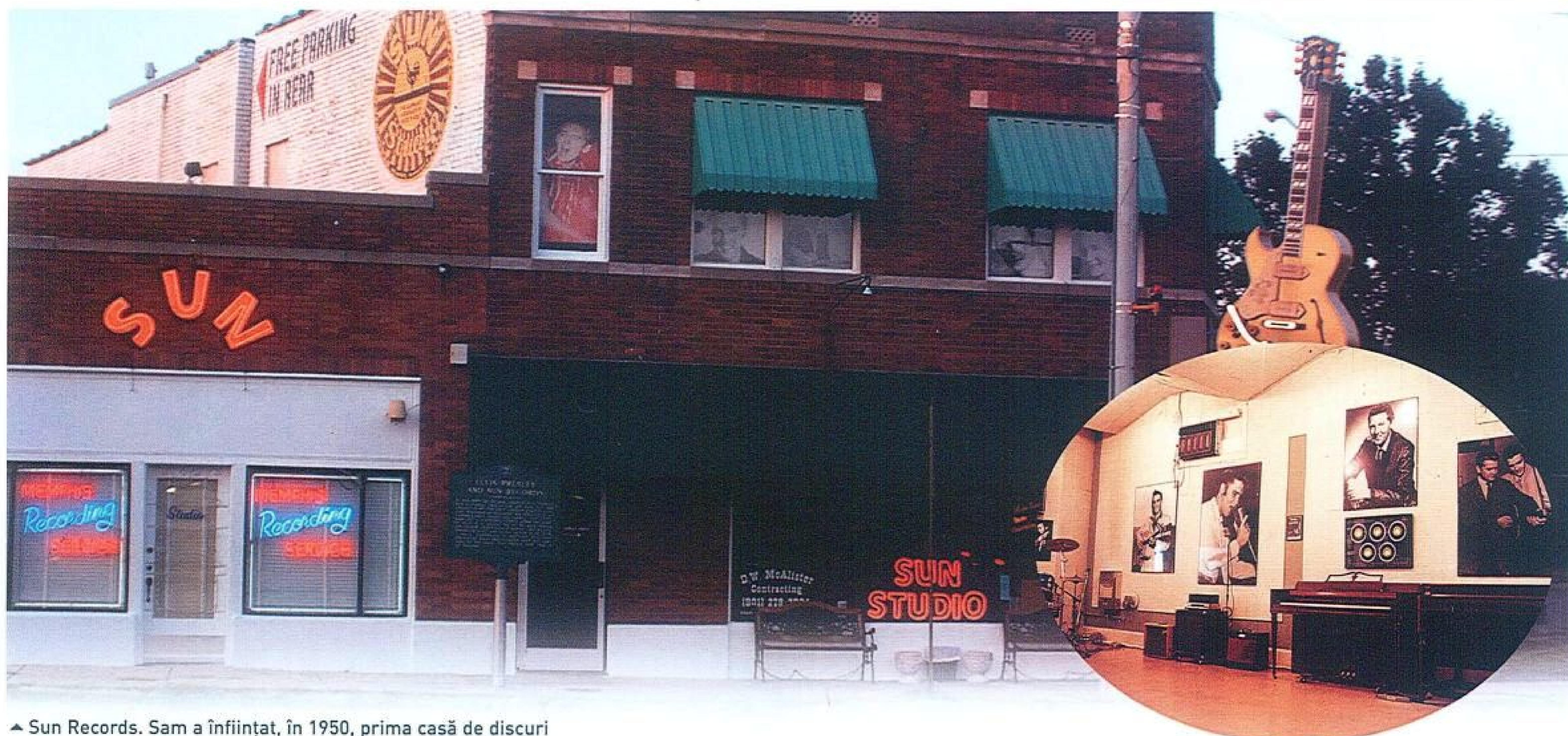
Sam Phillips, directorul casei de discuri Sun Records, se săturase de formațiile obișnuite care aveau talent, dar cărora le lipsea personalitatea. Era în căutarea unui artist care să-și transpună propria personalitate în muzică și care să captiveze audiența. A lucrat ocazional la un post de radio și a ajuns la concluzia că artiștii stradali puneau mult mai multă pasiune în munca lor. Totuși, acești oameni nu avuseseră o șansă reală de a-și înregistra propria muzică. În consecință, în 1950, a luat hotărârea să înființeze „Memphis recording service" (Casa de înregistrări din Memphis), unde oricine putea să își înregistreze un disc cu propria muzică.

Studioul căpătase faimă, dar pentru Sam devenise obositor întrucât mai lucra și la postul de radio, iar mulți dintre colegii săi îl evitau pentru că permitea și oamenilor de culoare să-și înregistreze mugica în studioul său. Până la urmă, și-a închis studioul, iar în anul următor, a înființat casa de discuri Sun Records. În același an, stilul muzical Rhythm&Blues a ajuns să fie foarte la modă în întreaga lume.

După Presley, Sun Records a încheiat contracte și cu Carl Perkins, Jerry Lee Lewis și Johnny Cash, pentru a numi doar câțiva muzicieni renumiți, și a devenit egida rock'n'roll-ului în întreaga lume. Totuși, situația companiei s-a înrăutățit în anii '60, iar în 1969, a fost vândută. Deși compania a fost desființată, realizările lui Sam au avut un impact deosebit. De îndată ce Rock and Roll Hall of Fame a fost construit în 1986, Sam a fost numit producător. A decedat la data de 30 iulie 2003, la vârsta de 80 de ani.

◄ Sam și Presley, într-o poză din 1955. Sam îl considera pe Presley muzicianul său favorit.

▲ Sun Records. Sam a înfiinţat, în 1950, prima casă de discuri care permitea înregistrări personale, dar abia în 1952, Sun Records a devenit într-adevăr o casă producătoare și vânzătoare de discuri.

▲ Studioul de înregistrări al Sun Records. Primul single al lui Elvis a fost înregistrat aici.

Ulterior, obișnuia să se întoarcă la Sun Records și în ianuarie anul următor a mai înregistrat un disc. Totuși, Sun Records l-a contactat de abia după un an de la prima sa înregistrare.

Între timp, a solicitat postul de membru al cvartetului la biserica sa și de asemenea a susținut o probă pentru a deveni membru al formației din cluburile locale, dar ambele eforturi s-au soldat cu un eșec. A decis să lucreze la o companie de electricitate și a fost încurajat să devină inginer atât de superiorii săi cât și de familie. Sam l-a contactat tocmai când începuse să-și piardă orice speranță de a face o carieră în muzică.

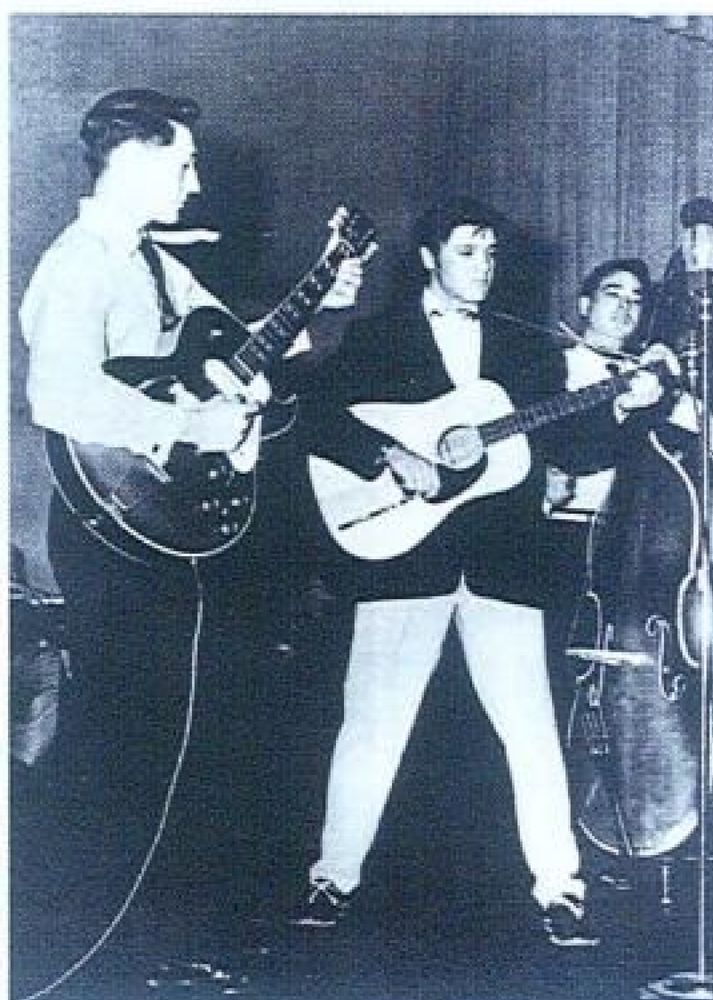
Un debut surprinzător

Sam îl chemase pe Elvis să interpreteze un cântec scris de un alt compozitor. Era de părere că vocea lui Elvis se potrivea perfect cântecelor triste. Interpretarea lui Elvis nu s-a dovedit a fi prea fericită, dar Sam a recunoscut că „Elvis avea ceva aparte ...". Apoi, după aproape o săptămână, l-a rugat pe Elvis să cânte alături de chitaristul Scottie Moore și basistul Bill Black.

Nici interpretarea cântecelor country nu i-a reușit prea bine. Dar în momentul în care Presley, simțindu-se frustrat, a început să cânte un blues vechi, „That's All Right", magia s-a produs. Scottie și Bill au avut o revelație când au auzit vocea lui Elvis. „Asta e!" Sam, care în tot acest timp căutase un cântăreț de rasă albă care să cânte muzică tradițională afro-americană, era în al nouălea cer.

După două zile, pe 7 iulie, unul dintre prietenii lui Sam, DJ Dewie Phillips, a fost de acord să difuzeze o versiune demo a cântecului. Brusc, telefoanele au început să zbârnâie. Presley a ratat prima difuzare a cântecului său. Sam îl anunțase din timp, dar Elvis a fost atât de speriat de modul în care va fi receptat cântecul său, încât a preferat să vadă un film în după-amiaza aceea. În cele din urmă, a fost convocat de către Dewie la postul de radio, în timp ce emisiunea era în direct. A ajuns la postul de radio tremurând și a dat primul său interviu. În cadrul interviului, Dewie l-a întrebat ce liceu a urmat. Era greu de răspuns la o astfel de întrebare. Dacă ar fi răspuns „Humes High School", ascultătorii și-ar fi dat seama că era alb. În acele vremuri, Liceul Humes era numai pentru copiii de albi. Până să-i audă răspunsul, mulți ascultători presupuseseră că era o persoană de culoare. Era exact persoana pe care o căutase Sam.

▼ Scottie Moore (stânga) și Bill Black (dreapta) acompaniindu-l pe Elvis (centru). Cei doi constituiau deja o formație, dar au devenit renumiți abia după ce li s-a alăturat Elvis. Scottie era liderul și impresarul formației.

La 19 iulie, s-a vândut single-ul său de debut „That's All Right". Cântecul devenise deja un hit la radio așa că era clar că discurile se vor epuiza rapid. De asemenea, începuse să dea spectacole alături de Scottie și Bill. Pornind de la apariții pe scena mică a cluburilor locale, grupul a ajuns în cele din urmă să participe la concerte de mai mare anvergură. Cei trei erau extrem de speriați, dar Elvis, care își mișca provocator întregul corp în ritmul dansului, în timp ce cânta, a avut un succes imens și toate tinerele din public au scos țipete de admirație. Mulți cântăreți renumiți ai orașului Memphis plecaseră către alte state și, până la sfârșitul verii acelui an, Elvis stârnise interesul marilor case de discuri. Continua să lucreze la compania de electricitate, dar era clar că pe primul plan se afla cariera sa muzicală. Nimeni nu bănuia ce îi rezerva viitorul tânărului Elvis.

Nașterea unui erou

Două despărțiri

PROGRAMUL RADIO „GRAND OLE OPRY", difuzat în Nashville, Tennessee, locul unde a luat naștere muzica de tip country, era considerat o adevărată rampă de lansare pentru tinerele talente. În octombrie 1954, Elvis a participat la această emisiune. Sam îl cunoștea pe directorul programului și l-a rugat să-l lase pe Elvis să interpreteze măcar un cântec. Din păcate, melodia nu a fost apreciată atunci. Totuși, la numai două săptămâni, în cadrul spectacolului „Louisiana Hayride", din Shreveport, Louisiana, reacția față de muzica lui Elvis a fost total diferită. Tânăra audiență a fost impresionată. Ascultătorii acestui program erau dornici să audă voci noi, asigurând astfel participarea regulată a lui Elvis și a formației sale la emisiune.

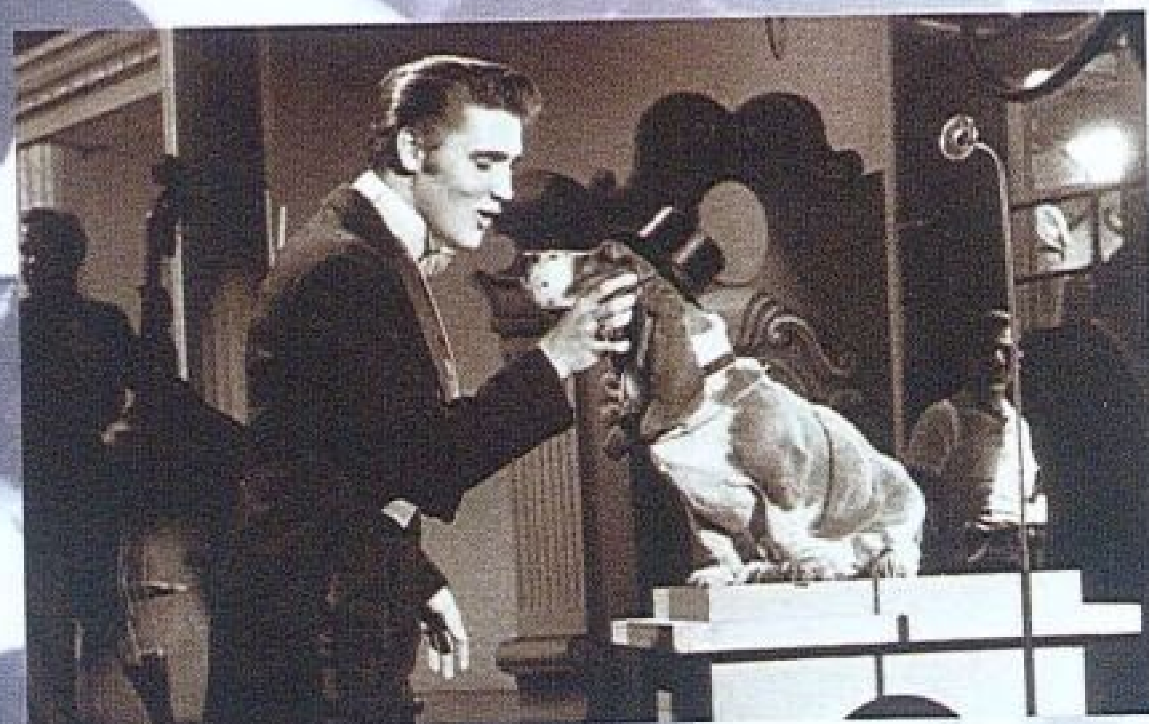
Această participare, care presupunea tot mai dese deplasări în Louisiana pe parcursul lunii noiembrie, l-a determinat să renunțe la slujba sa de la compania de electricitate. În 1955 a avut loc o altă schimbare majoră în viața lui Presley, atunci când a hotărât să se despartă de două persoane foarte importante pentru el. La începutul anului, a pornit într-un turneu de-a lungul coastei de sud a Statelor Unite, împreună cu renumitul cântăreț Hank Snow și s-au bucurat de un succes răsunător. Noul său stil de viață l-a acaparat în totalitate, ajungând să petreacă foarte puțin timp cu logodnica sa, Dixie Locke, pe care o cunoscuse înainte de debut. Pe măsură ce faima lui Presley creștea, cei doi aveau din ce în ce mai puține în comun. În cele din urmă, Dixie a înțeles că trăiesc în două lumi diferite, a anulat nunta și l-a părăsit. Abia mai târziu, Elvis a resimțit efectele acestei despărțiri.

Cea de-a doua persoană importantă din viața lui Presley a fost Sam. În luna noiembrie, împreună cu doi instrumentiști a părăsit casa de discuri condusă de Sam și a încheiat un contract cu RCA, o importantă companie de înregistrări. Cel care l-a convins să facă această schimbare a fost cel care avea să devină impresarul lui Elvis: „Colonelul" Tom Parker. Sam n-a vrut să-l lase să plece, dar era evident chiar și pentru el că, pentru a deveni renumit, Elvis avea nevoie de un contract cu o companie mult mai mare.

Sam a fost nevoit să ia o decizie dificilă, dar până la urmă, i-a propus casei de discuri RCA să cumpere drepturile aferente muzicii lui Elvis pentru exorbitanta sumă de 35.000 de dolari, pe care RCA a acceptat-o fără alte negocieri.

Elvis plecase de la Sam doar în mod formal, întrucât cei doi au rămas foarte buni prieteni. Anul următor, pe 10 ianuarie 1956, Presley s-a întors la Memphis după primele înregistrări cu RCA în Nashville și a petrecut mult timp cu Sam. Avusese o perioadă în care nu a mai făcut înregistrări și a decis să își vadă vechiul prieten. Întâlnirea cu Sam a avut darul de a-l liniști mult pe Elvis, Memphis fiind unul dintre puținele locuri unde simțea că se putea relaxa.

▼ Presley înconjurat de fani. Încerca să dea autografe tuturor, dar pe măsură ce devenea tot mai cunoscut, acest lucru îi era din ce în ce mai dificil.

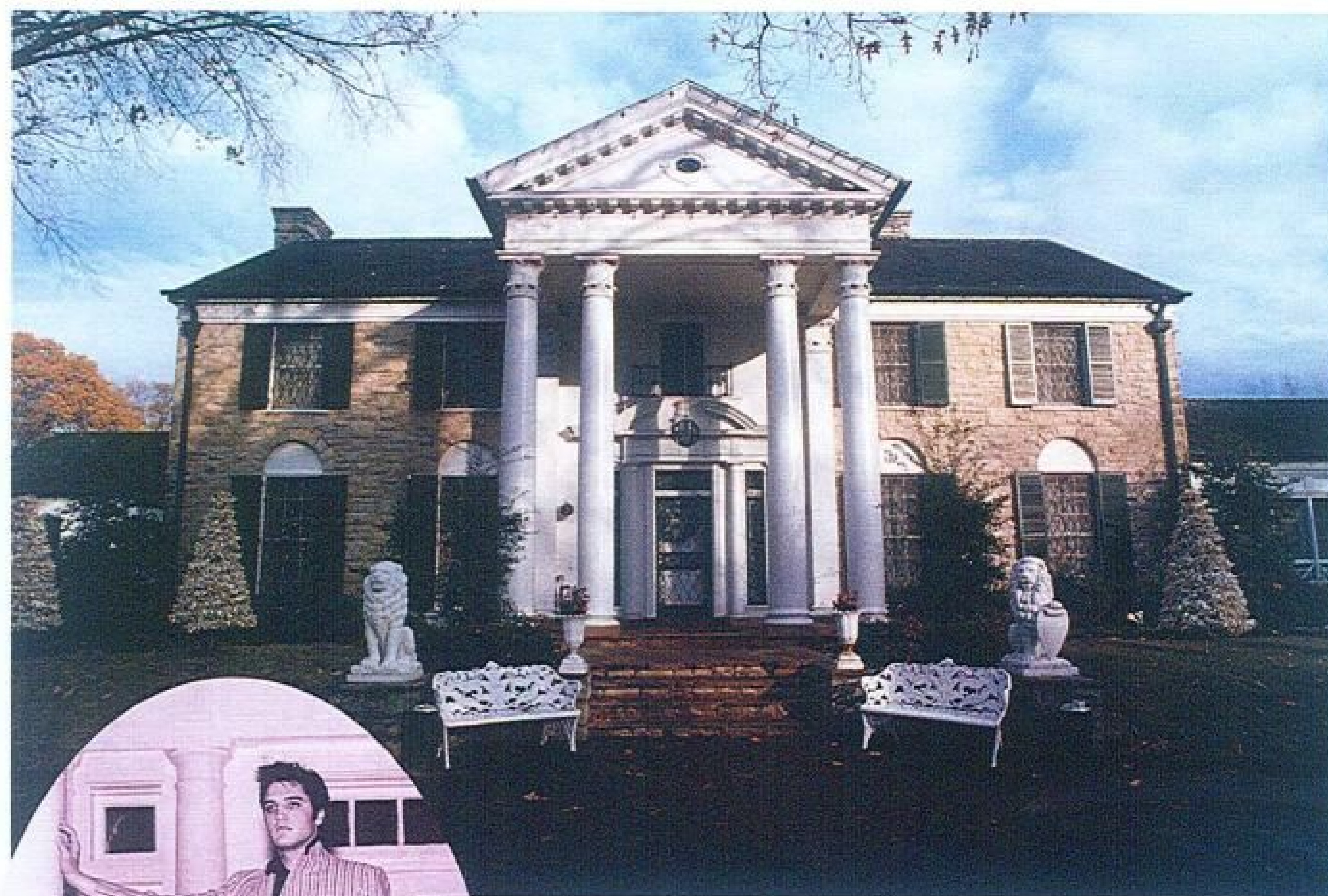
▲ Presley cântând „Hound dog" la un show de televiziune. În ciuda criticilor la adresa non-conformismului lui Elvis, postul TV a difuzat spectacolul pentru a-și spori audiența. Totuși l-a rugat să poarte un costum clasic pentru a minimiza criticile.

Un vârtej de critici şi laude

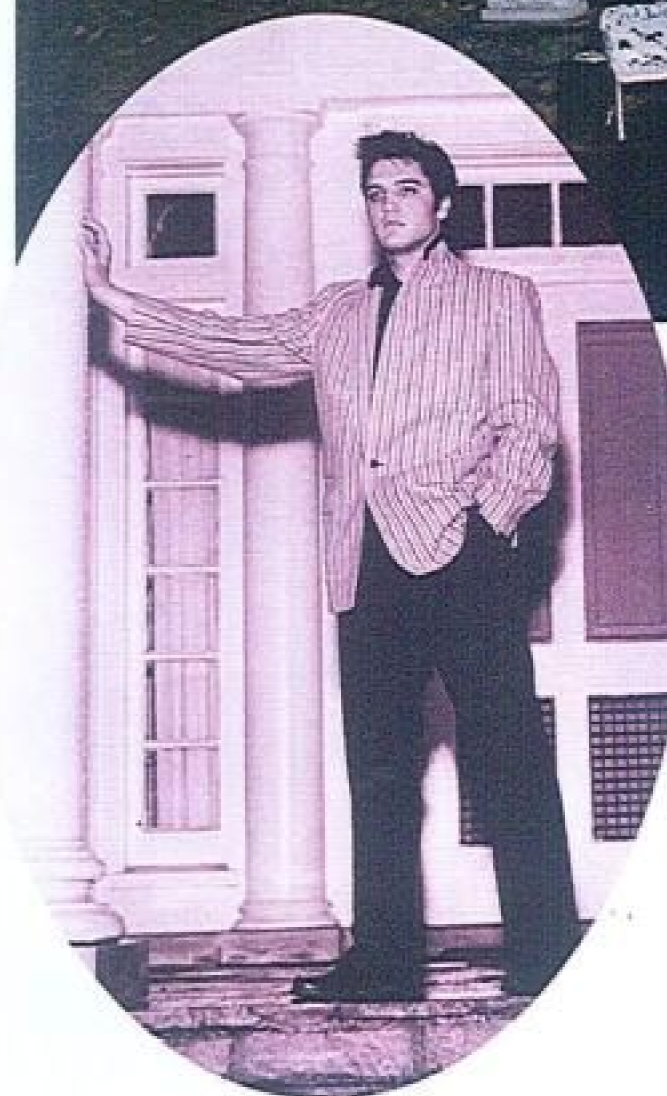
La 28 ianuarie, la o zi după lansarea primului său single înregistrat la RCA, „Heartbreak Hotel", Presley a apărut pentru prima oară în emisiunea de televiziune Stage Show la CBS din New York. Apariția la o emisiune națională de televiziune era o nouă experiență atât pentru Presley și instrumentiștii săi, cât și pentru DJ Fontana. Au mai avut încă vreo 6 emisiuni până la sfârșitul lunii martie, iar entuziasmul fanilor creștea, fiind din ce în ce mai renumiți. Vânzările single-ului „Heartbreak Hotel" au crescut atât de mult, încât pe 21 aprilie, au ajuns pe primul loc în clasamentul revistei „Billboard". Primele 5 single-uri pe care Elvis le-a lansat la început prin intermediul casei de discuri Sun Records, precum și primul său album lansat în martie, s-au vândut ca pâinea caldă. A încheiat de asemenea un contract cu compania de filme Paramount. Presley devenise cu adevărat o figură marcantă a show business-ului.

Totuși, la 5 iunie, în emisiunea „Milton Berle Show" difuzată de NBC, Presley și cei trei muzicieni careîl acompaniau pe Presley au purtat haine extrem de stridente, declanșând critici vehemente din partea publicului în ziua următoare. „Mișcările tale de șold sunt prea sugestive", „Nu-i mai imita pe dansatorii de culoare", „Ești imoral", au fost doar câteva dintre plângerile primite. Presley a rămas perplex. Considera că modul în care își mișca trupul în timp ce cânta era absolut normal și nu înțelegea de ce ar trebui să existe discriminare în muzică. Obișnuia să mai tachineze din când în când femeile, dar în general se comporta la fel de elegant cu toate persoanele și nu obișnuia să bea sau să fumeze. Își iubea familia și era o persoană foarte religioasă. Ce putea fi imoral în asta?

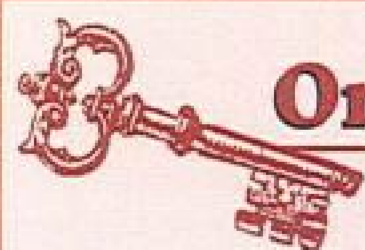
Ulterior, emisiunile TV începuseră să impună anumite restricții. La 9 septembrie, când au apărut în emisiunea „Ed Sullivan Show" difuzată de CBS, cotele de audiență au atins fabulosul procent de 82,6, dar în momentul în care Elvis începea să danseze, operatorul muta camera de filmat. În anul următor, la 6 ianuarie, în timpul prestației sale cu ocazia celei de-a treia apariții la emisiunea respectivă, camerele îi filmau numai partea superioară a corpului. Cu toate acestea, Ed Sullivan a exclamat la sfârșitul spectacolului: „Acest tânăr este un om principial și bun". Mama lui Presley, Gladys, care urmărea de acasă emisiunea, a fost extrem de mișcată. Trăiau acum într-o casă în valoare de 40.000 de dolari, pe care Elvis le-a cumpărat-o în iulie. În plus, le mai cumpărase o mașină și aparatură electronică de mare valoare, dar în același timp stilul lor liniștit de viață fusese afectat. Numeroși fani și reporteri i-au asaltat, așa că familia a hotărât să se mute în altă parte în acea vară. Au optat pentru o casă spațioasă situată undeva în pădure. Aceasta urma să fie ultimul cămin al lui Elvis, cunoscut drept „Graceland".

▲ „Graceland", casa spațioasă a lui Elvis. Fusese botezată astfel de către proprietarul anterior. Chiar și după extinderea casei, Elvis i-a păstrat numele.

◀ Elvis se mândrea cu Graceland, unde s-a simțit întotdeauna fericit.

Omul-cheie

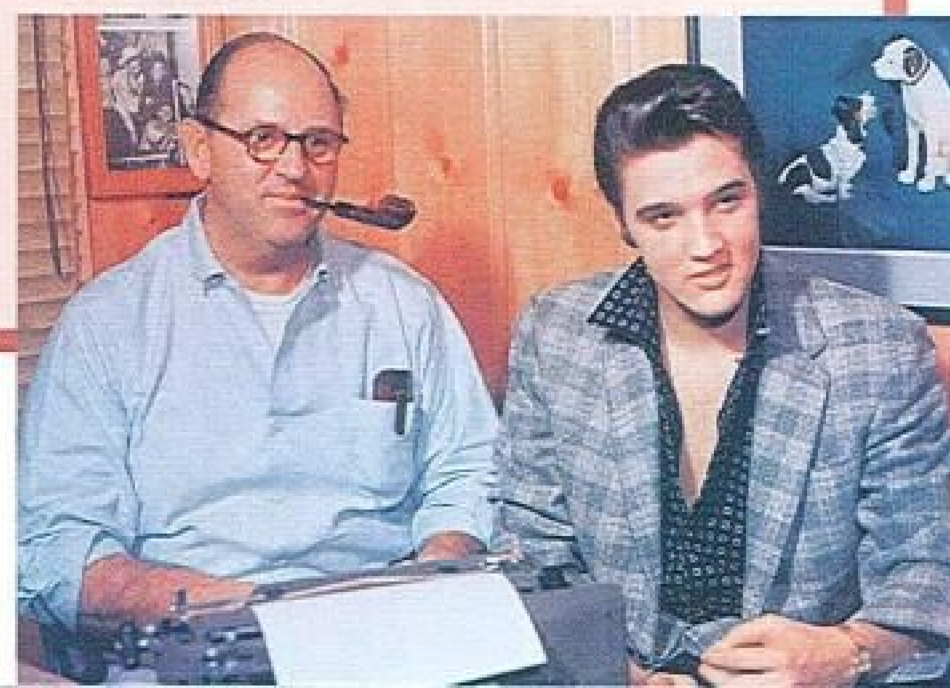
„COLONELUL" TOM PARKER

„Colonelul" Tom Parker, care a devenit impresarul lui Elvis în 1955, susținea că provine din West Virginia. Era de fapt din Olanda, iar numele său adevărat era Andreas van Couic.

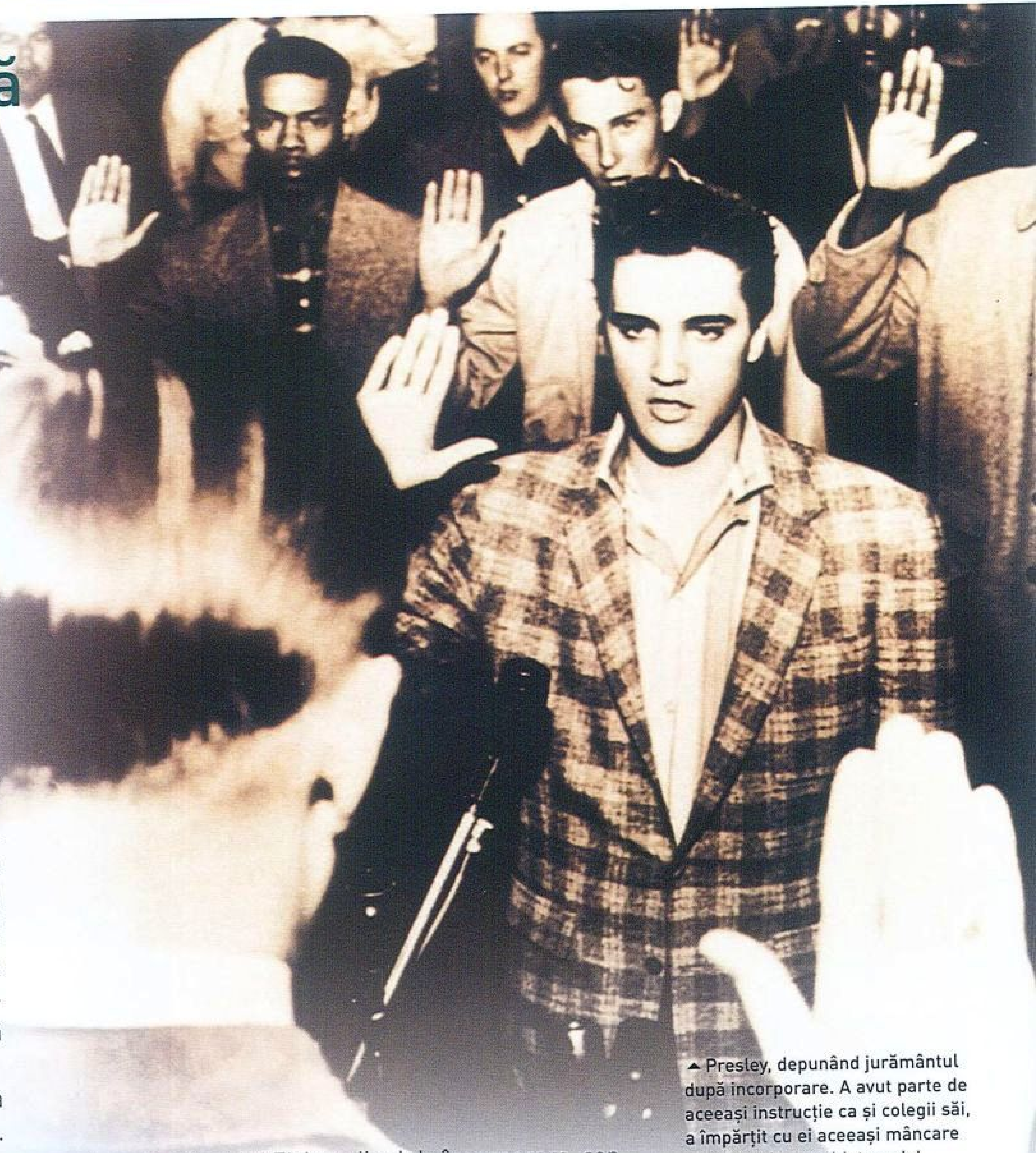
S-a născut pe 28 iunie 1909 în orașul Brenda și s-a mutat în Statele Unite la vârsta de 18 ani. Ulterior, a petrecut o perioadă de timp lucrând la un circ. În 1929, s-a înrolat și a rămas 4 ani în cadrul armatei SUA pentru a obține cetățenie americană, iar după liberare, s-a întors la circ. În acea vreme, a preluat numele unuia dintre superiorii săi, Thomas Andrew Parker. În anii 1940 a început să cocheteze cu muzica gen country și să impresarieze. Primul impresar al lui Presley, Bob Neil, a fost cel care le-a făcut cunoștință celor doi. Bob considerase că ar fi reciproc avantajos ca cei doi să se cunoască, deoarece Colonelul era cel care-l impresariase și pe renumitul cântăreț Hank Snow. Dar, în momentul în care cei doi s-au cunoscut, Colonelul a fost foarte impresionat de Elvis și a hotărât să-l elimine pe Bob din afacere. Astfel, Tom a ajuns să dețină monopolul profiturilor realizate de Elvis.

În acea vreme, Presley a fost foarte entuziasmat de planul pe lungă durată al Colonelului de a-l transforma într-un „Cântăreț-vedetă de cinema". Colonelul a apelat de asemenea la părinții lui Elvis, rugându-i să-l convingă să plece de la Sun Records la RCA. În cele din urmă, totul s-a desfășurat conform planurilor Colonelului. În curând Bob a fost concediat, iar Colonelul a rămas impresarul lui Elvis pentru tot restul vieții sale. „Omul care l-a creat pe Presley" a murit la data de 1 ianuarie 1997, la vârsta de 87 de ani.

▼ Presley și Colonelul Parker. Termenul „Colonel" nu reflectă doar un grad în armată, ci și o poreclă afectuoasă, răspândită în Sud, în acea vreme.

Înrolarea în armată

▲ Presley, depunând jurământul după încorporare. A avut parte de aceeași instrucție ca și colegii săi, a împărțit cu ei aceeași mâncare și a devenit un soldat model.

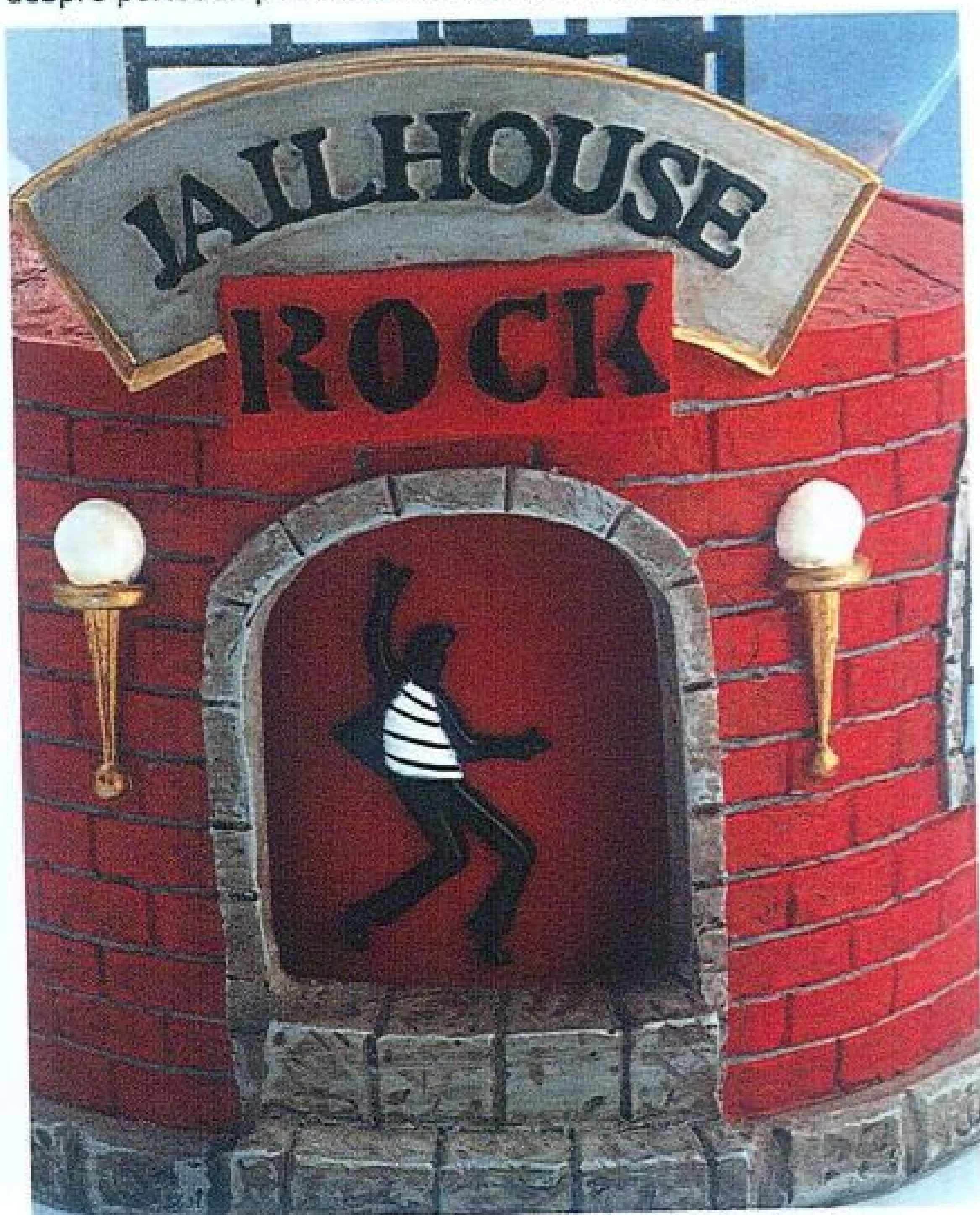
Carieră și datorie

SUCCESUL LUI PRESLEY era în continuă creștere în 1957 și a început să fie cunoscut drept „Rege al rock and roll-ului". Cu toate acestea, criticile nu s-au atenuat. Din contră, unele persoane din anturajul său, cum ar fi basistul Bill și chitaristul Scottie, chiar au început să-i poarte pică pentru succesul său. După ce Tom Parker a devenit impresarul lui Elvis, l-a convins pe acesta să reducă numărul înregistrărilor și să se orienteze mai mult spre cinema. În septembrie, Bill și Scottie, nemulțumiți de modul în care erau tratați, s-au hotărât să rezilieze contractul. Considerau că vechiul lor prieten îi trădase.

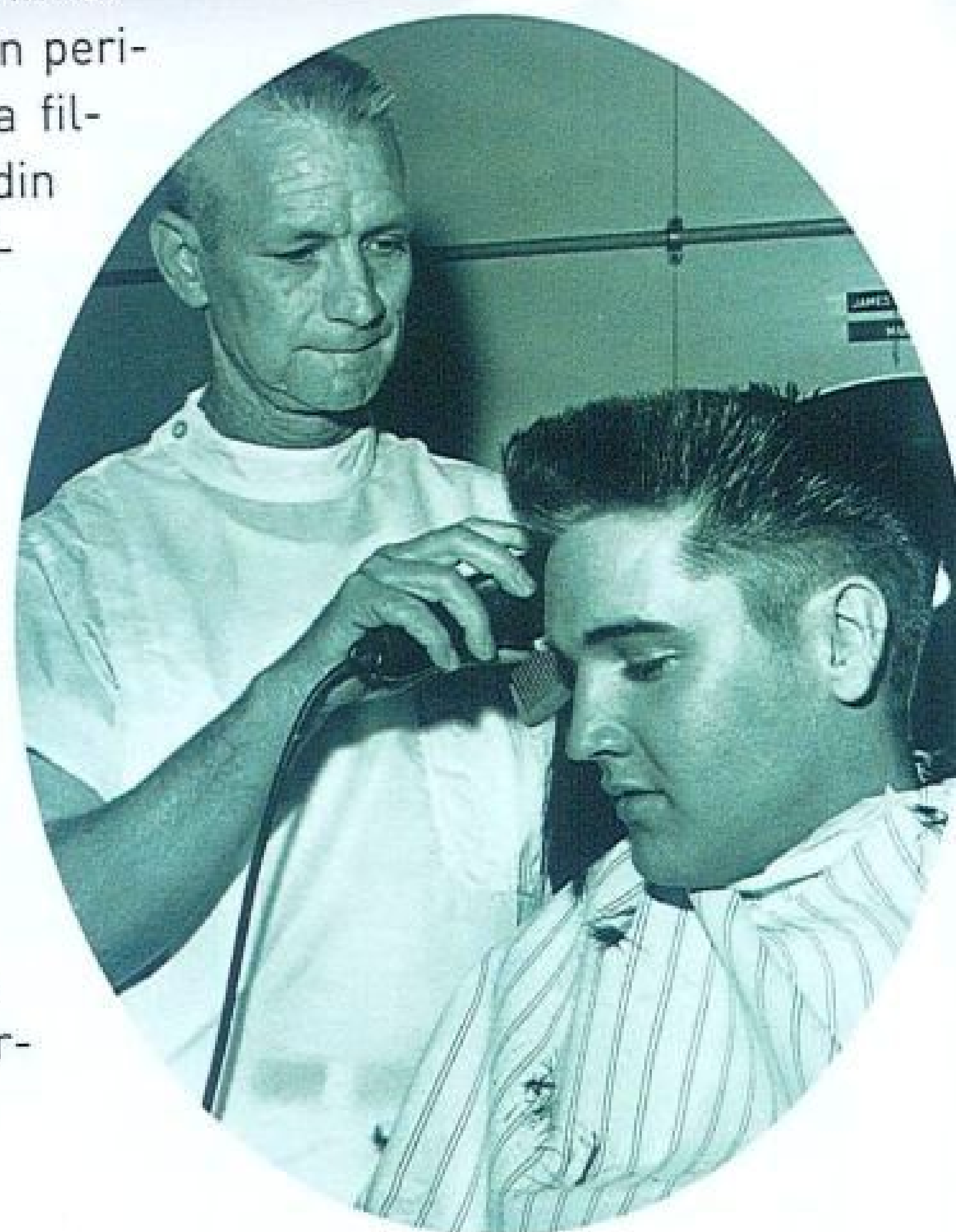
Însă Elvis se confrunta cu o problemă și mai gravă în acea perioadă, și anume stagiul militar. După controlul medical din 1957, era foarte probabil că va fi chemat să-și satisfacă stagiul militar. În mod normal, stagiul militar se întindea pe o perioadă de 2 ani. Între timp, ar fi putut să se nască noi staruri, iar fanii să-l uite. Acest gând îl înfiora pe Presley. În octombrie, la conferința de presă de după lansarea celui de-al treilea film al său „Jailhouse Rock", a fost asaltat cu întrebări din partea reporterilor legate de stagiul militar. Ca de obicei, Presley a reușit să-și mascheze sentimentele de nesiguranță și a declarat presei că intenționa să-și îndeplinească datoria.

La 19 decembrie, baza militară din Memphis a trimis apelul de convocare mult temut de Elvis. I s-a înmânat lui Elvis ordinul de încorporare, conform căruia trebuia să se prezinte la bază în termen de o lună. Totul se petrecea tocmai în perioada în care Presley urma să participe la filmări, așa că a cerut o păsuire. În cele din urmă, a fost înrolat în armată, în mod oficial, pe 24 martie. În acea zi, mama sa l-a condus la autobuzul care pleca spre bază. În ziua următoare, frizerul armatei l-a tuns scurt, milităreşte.

▼ Filmul „Jailhouse Rock" conține multe scene de rock and roll și este încă foarte bine cotat, dar îi trezea lui Elvis amintiri despre perioada petrecută de tatăl său la pușcărie.

Atunci când artiști de renume erau încorporați, pentru a se evita reclama negativă, se obișnuia ca aceștia să fie feriți de sarcinile mai dificile. Presley însă își dorea să fie tratat ca un soldat de rând, așa că s-a supus antrenamentului obișnuit la o bază militară din Texas. A devenit în curând un exemplu de comportament.

▲ La o zi după încorporare, a fost tuns stas în stilul militarilor americani. Ulterior, numeroși copii din întreaga lume au adoptat această tunsoare.

Moartea mamei sale

Deși Elvis obișnuia să plece deseori de acasă pentru a participa la numeroasele sale spectacole, nu-i era ușor să plece de lângă părinți pe o durată

mai lungă de timp, așa că i s-a făcut rapid dor de aceștia după încorporare. Nici Gladys nu putea rezista să stea departe de băiatul ei, așa că ea și soțul său și-au cumpărat o casă lângă baza militară din Texas pentru a-l putea vedea în zilele sale libere. În acea perioadă, Gladys s-a îmbolnăvit. A pretins că se simte bine pentru a nu-și îngrijora fiul, dar la mijlocul lui august nu se mai putea preface. S-a întors în Memphis, unde a fost diagnosticată cu hepatită acută. Starea ei s-a înrăutățit din ce în ce mai mult, iar pe 14 august a murit.

Moartea iubitei sale mame a fost o lovitură pentru tânărul Elvis. Și-a invitat fosta prietenă, pe Dixie, la înmormântarea mamei sale, în încercarea de a umple cumplitul gol sufletesc lăsat de mama sa. În nimeni altcineva nu mai putea avea încredere în măsura în care avusese în mama sa. „Mulți oameni se bazează pe mine, dar nu mă pot întoarce la stilul meu de viață anterior..." Dixie se căsătorise deja și devenise mamă. Întâlnirea cu ea, chiar și în condițiile date, l-a făcut să conștientizeze rolul important pe care Dixie îl avusese în viața lui. Deși era înconjurat de o mulțime de oameni, Elvis se simțea singur.

În septembrie, deși era încă foarte afectat, a pornit către Germania de Vest, în timp ce numeroși fani își luau rămas bun de la el. Tatăl său l-a însoțit și și-a început o nouă viață. Apoi, după 18 luni, la 8 martie 1960, a ținut o conferință de presă la Graceland, după ce fusese lăsat la vatră. Numărul de reporteri participanți la conferință a dovedit faptul că popularitatea sa rămăsese intactă chiar dacă Elvis fusese plecat în străinătate. De fapt, continuase să înregistreze hit-uri și în armată. Colonelul îl ruga pe Elvis să înregistreze noi piese în timpul permisiilor și obișnuia să lanseze periodic single-urile, astfel încât renumele cântărețului să nu scadă.

Prima sa apariție de după liberare a fost alături de Frank Sinatra, în spectacolul de varietăți „Welcome home, Elvis". Când Sinatra vizionase filmul lui Elvis, „Jailhouse Rock", îl etichetase pe Elvis drept „punk", iar genul rock and roll – un gen de muzică obscen. Cu toate acestea, pe parcursul spectacolului, cei doi au cântat împreună „Love me tender".

Aceasta dovedește nu numai că în perioada petrecută de Elvis în străinătate nivelul criticilor scăzuse, dar și că Elvis însuși se schimbase. Se hotărâse să devină un animator ca Sinatra, în locul tânărului artist de rock and roll de altădată.

Biblioteca de amintiri

RENUMITA UNIFORMĂ MILITARĂ

Elvis era permanent înconjurat de ziariști pe terenul de instrucție. În acea vreme erau foarte răspândite pozele cu el în uniformă militară. Făcea parte din escadronul A din a doua divizie armată. În timpul războiului purta uniformă de tanchist.

Unul dintre motivele pentru care voia să fie tratat ca un soldat obișnuit era dorința de a-și proteja statutul său de star. Pe parcursul stagiului militar era criticat uneori pentru că ar fi cântat și dansat în cadrul bazei și se temea că va fi evitat și de colegii săi dacă s-ar fi bucurat de tratament preferențial. După părerea unora, Elvis fusese convocat pentru a fi înrolat în armată, tocmai pentru că era privit cu un ochi critic de către conservatori, cei care se aflau în pozițiile cheie ale armatei.

La întrebarea reporterilor dacă viața sa era mai ușoară în armată, întrucât nu mai era înconjurat permanent de fani, Elvis a răspuns: „Deloc. Mie chiar îmi face plăcere să fiu în mijlocul fanilor." Deși era un răspuns previzibil, pentru Elvis, acesta era purul adevăr. Prezența fanilor în jurul starurilor face parte din viața acestora. Iar lui Elvis chiar îi plăcea viața de star.

Ținând cont de toate acestea, sfatul pe care îl dădea tinerilor în prag de înrolare pare foarte pertinent. „Dacă veți încerca să vă puneți în evidență personalitatea, veți avea parte de doi ani de coșmar." Purta haine obișnuite de soldat și nu încerca să iasă în evidență sau să arate că e diferit și și-a păstrat cu succes statutul de star.

▸ În cele din urmă, Elvis a fost promovat la rangul de sergent. Uniforma sa este expusă la Graceland, în Memphis.

▾ Frank Sinatra. Duetul lui Presley cu Sinatra, care nu-l agreasе pe Presley, dovedește că Elvis trecuse într-o nouă etapă a vieții sale. Câțiva dintre fanii săi au fost dezamăgiți.

▾ Presley, alături de părinții săi, într-una dintre permisiile din iunie 1958. Nu-și imagina că erau probabil ultimele zile petrecute alături de mama sa.

Dragoste și ură

Voi folosi această dragoste!

LA TREI LUNI DUPĂ LIBERARE, Elvis a încheiat filmările la cel de-al cincilea film, „GI Blues", și s-a întors din Hollywood la Graceland. Tatăl său, Vernon, locuia acum acolo împreună cu o anume Davada (Dee) Stanley, pe care o cunoscuse în Germania și care își adusese cei trei fii cu ea. Când a cunoscut-o, aceasta era căsătorită cu un ofițer, dar a intrat într-o relație amoroasă cu Vernon. Încă de la început, Elvis nu a fost de acord cu relația lor, iar când Dee a încercat să redecoreze locuința, Elvis a izbucnit și a dat-o afară. Ulterior s-au căsătorit, iar Elvis a acceptat într-un final relația lor. Vernon însă nu a mai locuit la Graceland.

Presley cunoscuse de asemenea o fată în Germania. Această fată se numea Priscilla și era fata unui ofițer al forțelor aeriene. Un prieten de-al lui le-a făcut cunoștință în noiembrie 1959, pe când el și Vernon locuiau într-o bază militară americană din Germania. Pe atunci, Priscilla avea numai 14 ani, dar era suficient de matură să cucerească inimile bărbaților.

În acea perioadă, Presley avea o relație cu Anita Wood în Memphis, și mulți credeau că se vor căsători. Colonelul însă nu era de acord, iar Elvis oricum nu intenționa acest lucru. În cele din urmă, s-au despărțit în 1961, iar după liberare s-a reîntâlnit cu Priscilla în Los Angeles. Pe parcursul celor doi ani devenise și mai frumoasă, iar Elvis s-a îndrăgostit de ea. În anul acela, a invitat-o să-și petreacă Crăciunul la Graceland. Cei care i-au văzut împreună, au declarat „Este pentru prima dată când l-am văzut pe Elvis așa de fericit după moartea mamei sale".

În anul următor, Priscilla s-a mutat la un liceu din Memphis, locuind în casa lui Vernon. Elvis și Priscilla au hotărât să se căsătorească de îndată ce ea ajungea la vârsta majoratului.

▲ „GI Blues", lansat în 1960. După armată, Presley a început să joace în multe alte filme.

▶ Priscilla, care urma să devină soția sa. S-a mutat la Graceland și au trăit acolo „aproape ca soț și soție", până la căsătoria lor din 1967.

▼ Presley în timpul unei demonstrații de karate. De fiecare dată când încerca ceva nou, se dedica în întregime și își punea în joc toate resursele.

Declinul popularității

Presley a considerat întotdeauna Memphis orașul său de suflet, dar în anii 1960 a locuit mai mult la Hollywood, întrucât începuse să își dedice din ce în ce mai mult timp actoriei decât muzicii. Țelul lui era să devină „actor și cântăreț renumit" precum Sinatra sau Bing Crosby. A reușit să-și realizeze visul cu multă ușurință. Juca în aproximativ 2 -3 filme pe an, care deveneau imediat mari hit-uri printre fanii săi.

Totuși, cu câteva mici excepții, filmele sale erau mai degrabă niște filme siropoase pentru adolescenți. Pentru Elvis filmele erau doar o ocupație secundară. Avea dragoste și muzică în viața sa și asta îi era suficient. Pe la mijlocul anilor 1960, a început să manifeste o lipsă de entuziasm pentru rolurile tipice pe care le juca în film.

După 1961, majoritatea timpului și-o petrecea înregistrând coloane sonore sau fiind implicat în alte activități muzicale. Începuse să interpreteze balade și muzică europeană, lărgindu-și astfel repertoriul.

CLIPE PERSONALE

MARELE FAN AL SPORTULUI

„Îmi plac sporturile violente", a declarat Presley. Apropiații săi cunoșteau faptul că îi plăceau fotbalul american și artele marțiale.

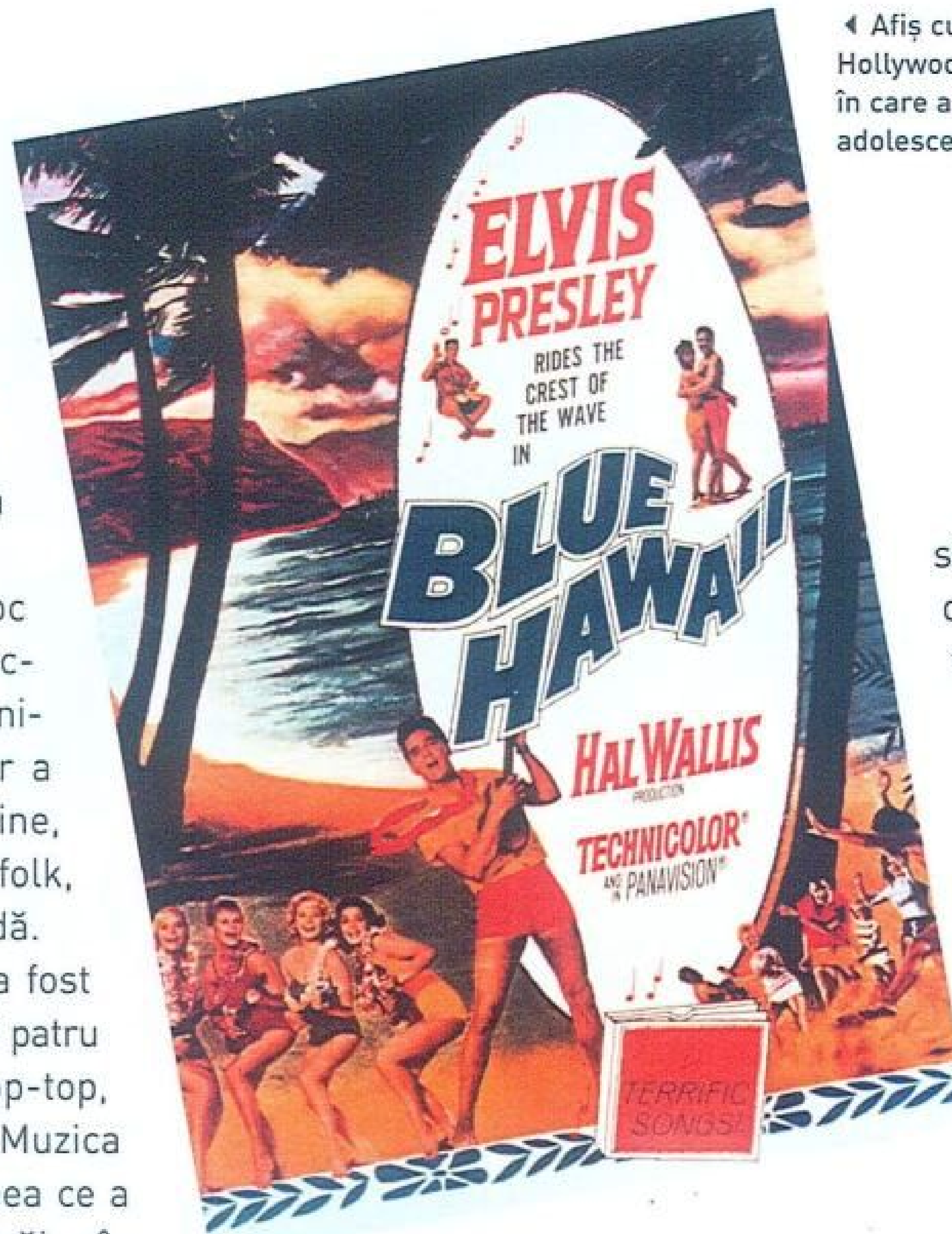
Fotbalul american este un sport deosebit de apreciat în Statele Unite. Baseball-ului este destul de răspândit la rândul său, dar cei mai populari liceeni sunt mai degrabă jucătorii de fotbal – nu cei de baseball. Până și majoretele aclamă mai puternic în timpul jocurilor de fotbal american. Presley a fost interesat de acest sport și chiar s-a alăturat echipei de fotbal în timpul liceului, însă nu s-a înțeles cu co-echipierii săi și a renunțat. După părerea unora, co-echipierii săi ar fi încercat să-l forțeze să se tundă. După ce a devenit vedetă, și-a format propria sa echipă și, din când în când, obișnuia să joace câte un meci.

A învățat karate pe când era în armată și a devenit obsedat de acest sport. După ce a fost eliberat din armată, a câștigat centura neagră, iar în filmele sale din 1960 își etalează abilitățile sale în scene de acțiune. În anii 1970 a început să se ducă la un dojo (sală de antrenamente) și să coregrafieze scenele de karate și pe scenă. De asemenea, pe scenă purta haine care aduceau cu un echipament de karate. În ultimul timp obținuse grade înalte în ierarhia de karate, dar instructorul său susținea că: „abilitățile sale erau strict la nivelul necesar pentru a coregrafia scenele de arte marțiale."

Ultima apariție în public a avut loc în martie 1961 în cadrul unui eveniment caritabil. Totuși, numele său nu a dispărut din clasamente. Multe dintre hiturile sale făceau parte din coloana sonoră a filmelor sale. Chiar dacă Elvis considera că filmele ca atare nu aveau prea mare valoare artistică, era de părere că acestea îi ofereau ocazia de a crea muzică.

Numeroasele schimbări care au avut loc în societate și muzică în anii 1960, i-au afectat în mod firesc popularitatea. Începutul anilor '60 este cunoscut drept epoca de aur a muzicii pop. Numeroase formații feminine, Paul Anka, Peter Ball, cântăreț de muzică folk, și mulți alții s-au remarcat în acea perioadă.

Un punct de cotitură în istoria muzicii a fost marcat de apariția trupei Beatles în 1964. Cei patru membri ai formației, cu tunsorile lor mop-top, au sfidat prejudecățile conform cărora „Muzica britanică nu este populară în America", ceea ce a dus la răspândirea multor piese muzicale străine în Statele Unite. Multe formații din America și artiști solo s-au remarcat în această perioadă.

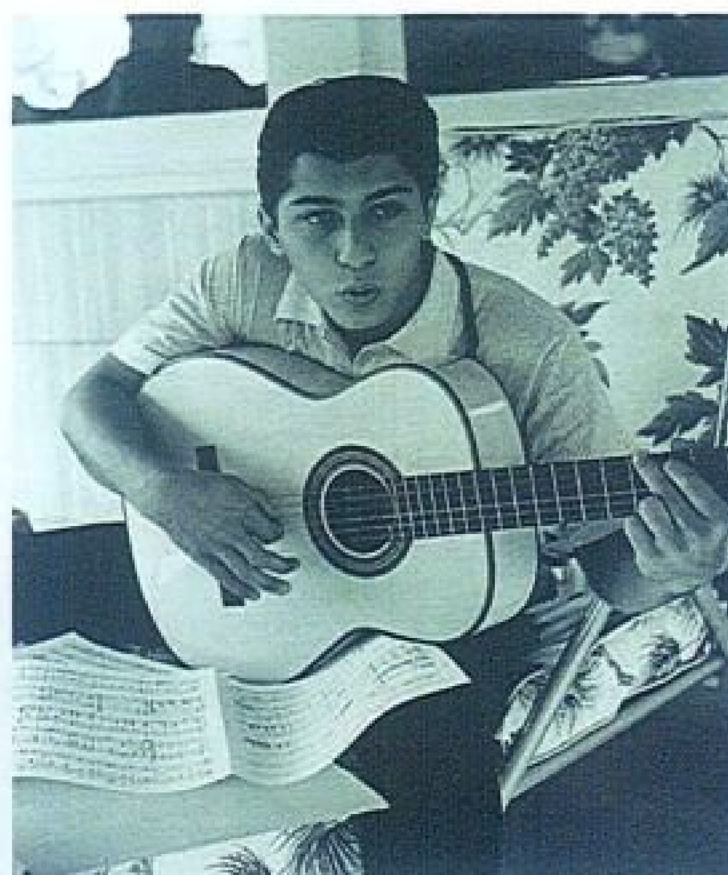

◂ Afiș cu unul dintre filmele lui Elvis din era Hollywood: „Blue Hawaii". Majoritatea filmelor în care a jucat în această perioadă se adresau adolescenților.

Lui Elvis îi plăcea muzica care amenința să-l înlocuiască. Colonelul a hotărât să organizeze o confruntare între Presley și formația Beatles. La 27 august 1965, cei patru membri ai formației Beatles au sosit plini de nerăbdare acasă la Elvis și și-au cunoscut idolul.

Lucrurile au început bine, dar nu a trecut mult până când sarcasmul lui John Lennon a ieșit la suprafață. Elvis nu prea a apreciat acest gen de atitudine și atmosfera a început să se tensioneze.

Ulterior, Elvis nu i-a mai plăcut pe membrii Beatles și mai ales pe Lennon. Pe măsură ce trupa Beatles devenea tot mai apreciată, popularitatea lui Elvis scădea.

▸ Paul Anka. Era vedeta de top a epocii de aur până la apariția formației Beatles.

▾ Formația Beatles, bucurându-se de o primire spectaculoasă în timpul unei vizite în America, din 1964. Au atras atenția publicului de pe întregul glob și pe parcursul acelui an au scos un total de 30 hituri.

O revenire spectaculoasă

Întoarcerea „Regelui"

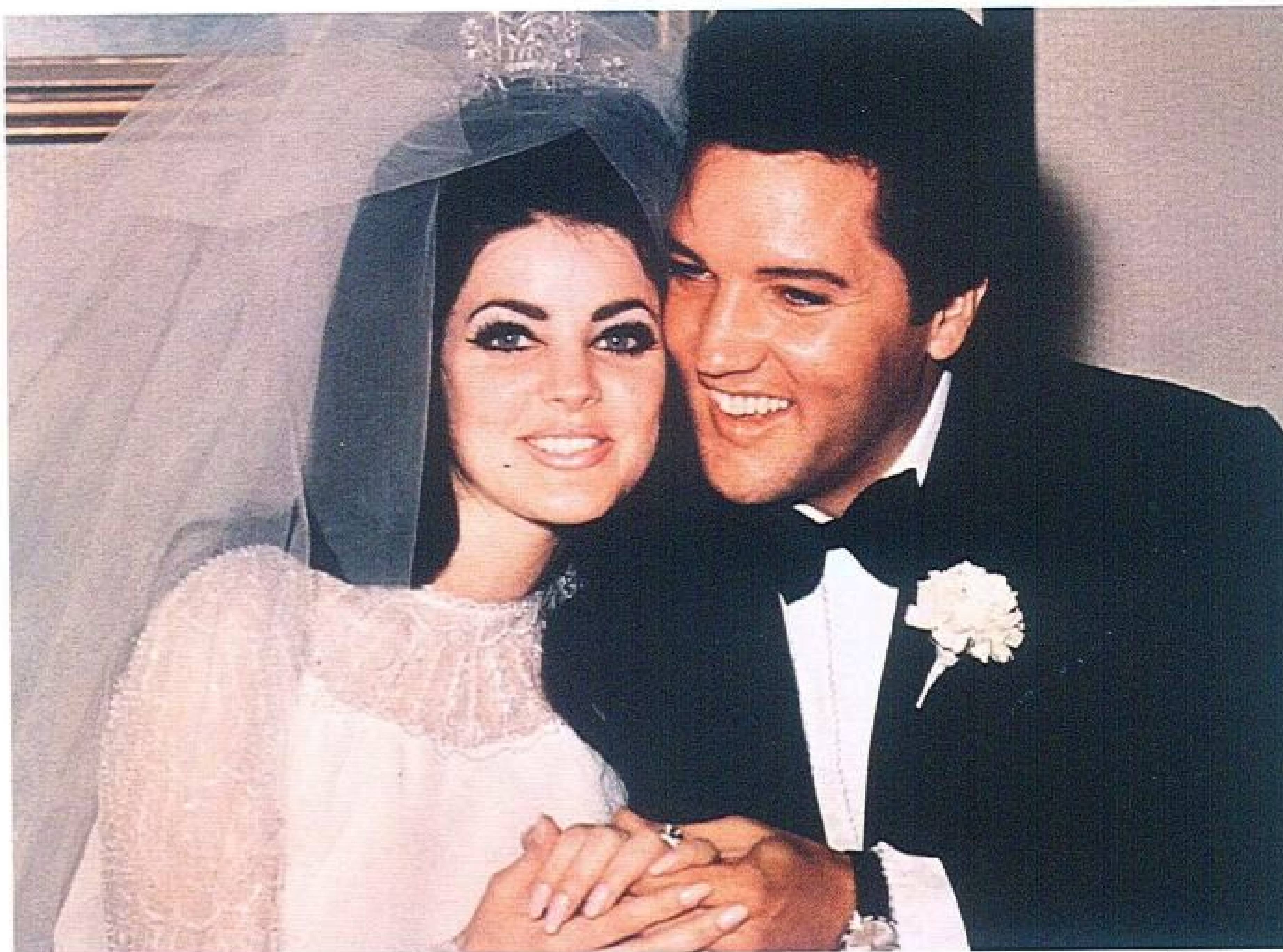
ÎN MAI 1967, Priscilla și Presley s-au căsătorit în cele din urmă. Dacă asta s-ar fi întâmplat cu 10 ani înainte, fanii ar fi fost contrariați, însă acum Elvis avea 32 de ani. Fanii erau deja de acord cu acest gest. Curând după căsătorie, Priscilla a rămas însărcinată, ceea ce l-a bucurat enorm pe soțul ei. În schimb, popularitatea sa în lumea muzicii începea să scadă. Încet, încet, filmele și muzica lui Elvis nu mai erau la modă.

Totuși, noul producător al casei de discuri RCA, Filton Jarvis, avea încredere în geniul muzical al lui Elvis. La îndemnul său, Elvis a interpretat muzică country, gospel și rock and roll pentru a-și redobândi popularitatea. Unele dintre aceste cântece i-au adus mici succese, iar unul dintre cântecele sale gospel a câștigat chiar un premiu Grammy. În urma acestor reușite, Elvis a obținut mai multă încredere în cariera sa muzicală.

Brusc, era invitat din nou să participe la emisiuni de televiziune. În 1968, NBC a anunțat că Elvis va fi vedeta principală în spectacolul TV organizat cu ocazia Crăciunului. Colonelul, impresarul lui Elvis, dorea ca respectivul program să prezinte imaginea unui Elvis - vedetă de cinema și cântăreț, însă regizorul și producătorul emisiunii, Steve Binder, a hotărât să-l înfățișeze publicului pe Elvis cel plin de viață din anii 50. Acesta trebuia să apară plin de energie și entuziasm în respectiva emisiune. Binder a născocit un plan inteligent pentru a-l motiva pe Presley. În ziua în care urma să se desfășoare spectacolul, l-a chemat pe Elvis în biroul său și i-a spus: „Îți sugerez să ieși în oraș, să te plimbi pe străzi, să observi reacția pe care o stârnești." Elvis a fost de acord și pentru prima dată după 10 ani, s-a plimbat singur pe străzile marelui oraș. Totuși, trecătorii nu l-au băgat în seamă. Probabil, oamenii erau obișnuiți să vadă vedete, dar Elvis a luat-o personal. „Mi-a trecut deja vremea?" s-a întrebat. Nu putea accepta gândul că devenise din nou un om simplu, așa că s-a hotărât să amintească Americii de ce era iubit.

La 3 decembrie, emisiunea „Elvis" a atins uimitoarea cotă de audiență de 72%. Cântase din inimă, fusese chiar mai emoționant decât în urmă cu 10 ani și chiar a reușit să impresioneze persoane care înainte nu-l plăceau. Planul Colonelului și al lui Binder de a-i redobândi popularitatea a avut mare succes, însă Elvis însuși a fost cel care a reușit să recucerească publicul american.

A ales să interpreteze melodia: „If I can dream" în cadrul emisiunii, în locul melodiilor de Crăciun. Acest cântec comemora viața lui Martin Luther King, care fusese asasinat în luna aprilie. Melodia fusese învestită cu conotații din cele mai profunde. În timp ce Elvis cânta „If you have a dream...", publicul a conștientizat faptul că Elvis era întruchiparea perfectă a visului american.

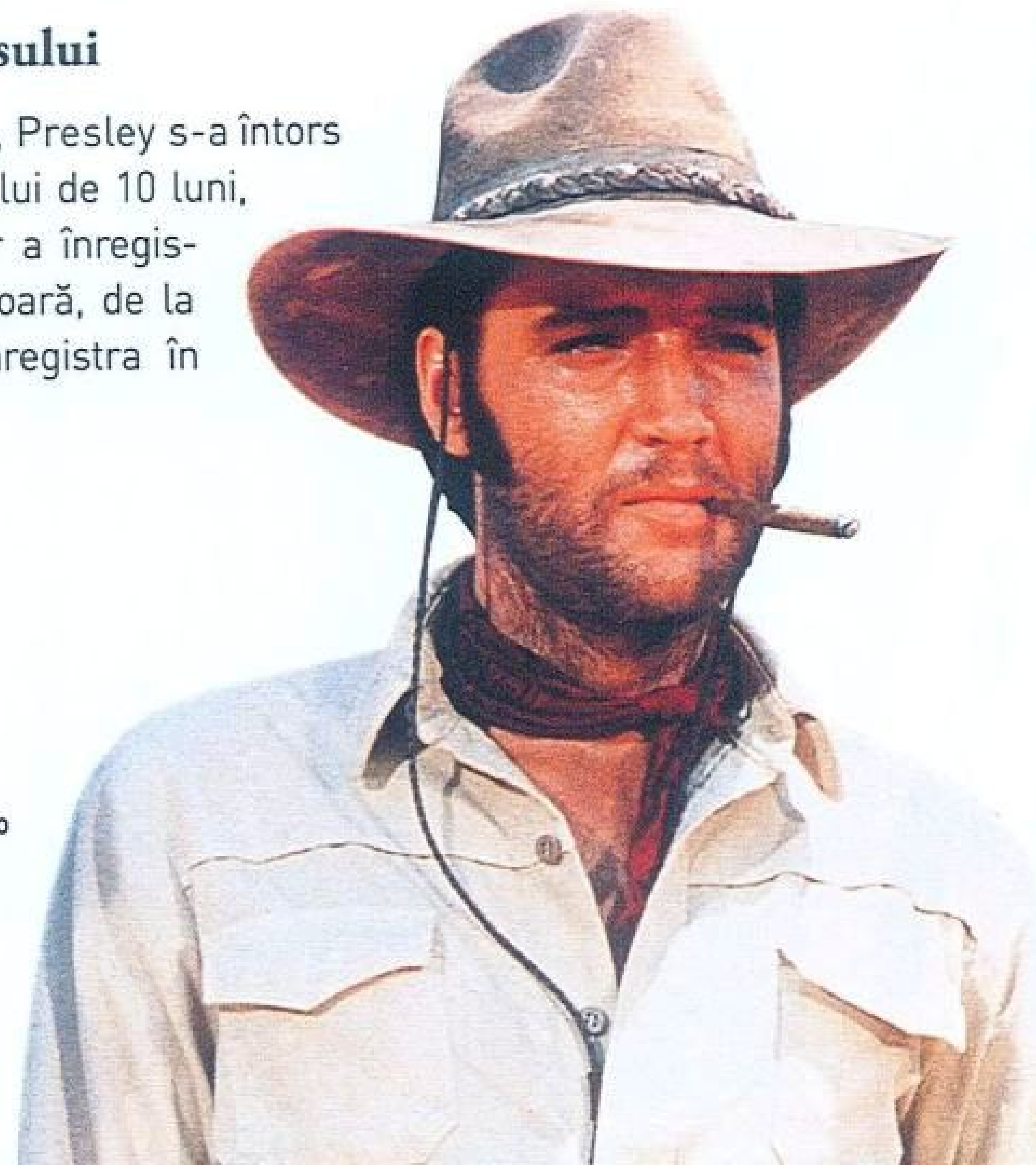
▲ Ceremonia de căsătorie a lui Elvis și a Priscillei, desfășurată în Hotelul Las Vegas la data de 1 mai 1967. După căsătorie, cei doi s-au mutat la o fermă din Mississippi și și-au început viața de tineri căsătoriți.

Din nou pe culmile succesului

Spre sfârșitul lunii decembrie, Presley s-a întors la Memphis împreună cu fetița lui de 10 luni, iar la începutul anului următor a înregistrat un nou album. Era prima oară, de la debutul său național, când înregistra în Memphis.

▲ Copilul cuplului, Lisa Marie, născută la 1 februarie 1968. Elvis era foarte entuziasmat să devină tată.

▸ Presley, în filmul „Charro!". Își schimbase imaginea, jucând pentru prima oară un personaj serios, fără nicio secvență muzicală. Totuși, anii săi de vedetă de cinema trecuseră deja.

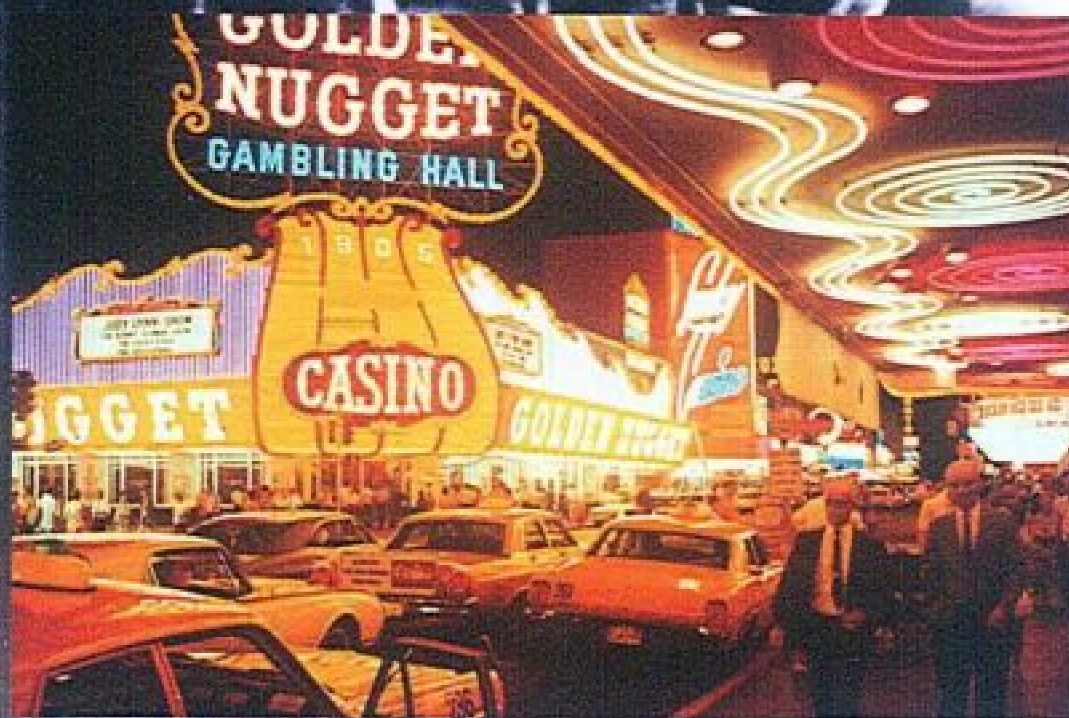
Presley în programul TV „Elvis". Spectacolul a marcat întoarcerea sa ca muzician și era extrem de popular, fiind mai târziu denumit „comeback special".

Fiind acompaniat de muzicieni locali care au crescut în același mediu muzical, a pus foarte mult suflet în acest nou album, care a devenit unul dintre cele mai bune albume ale sale. Unul dintre single-urile albumului, „Suspicious mind", a ajuns pe locul întâi al clasamentelor, ceea ce nu i se mai întâmplase lui Elvis timp de 6 ani.

În primăvara următoare a jucat în cel de-al 31-lea film. Ulterior, contractul său cu Hollywood-ul s-a terminat, iar Elvis și-a orientat atenția exclusiv asupra muzicii. Era exact ceea ce-și dorea și chiar și Colonelul fusese de părere că acesta ar fi un pas inteligent în cariera sa. A hotărât ca relansarea Regelui să aibă loc în Las Vegas. Chiar dacă nu mai avusese prestații live timp de peste 8 ani, spectacolele sale din Las Vegas au avut foarte mare succes. La sfârșitul lunii august, la unul dintre 57 de spectacole realizate de Elvis, au participat 100.000 de persoane, stabilindu-se un nou record pentru Vegas. În anul următor, 1970, a început un nou turneu, care s-a dovedit de foarte mare succes. Ulterior, spectacolele din Las Vegas și cele din timpul turneului au devenit preocupările lui principale.

Pe lângă succesul muzical, în ianuarie 1971, a aflat cu bucurie că fusese ales printre primii 10 cei mai influenți tineri ai Americii, de către Camera de Comerț. Era prima oară când primea o distincție din partea unei instituții publice. Fusese selectat alături de nume importante de academicieni și tineri economiști și se simțea foarte mândru de realizările sale. În august, i s-a acordat premiul Bing Crosby de către organizatorii premiilor Grammy.

Întoarcerea spectaculoasă a lui Elvis, împreună cu recunoașterea sa în rândurile publicului au marcat anii săi de glorie. Dar această perioadă de glorie nu a durat mult. Sfârșitul carierei se apropia.

Las Vegas la sfârșitul anilor '60. Presley cântase pe această scenă în 1956, dar o abandonase în urma criticilor primite. În momentul revenirii sale, se temea de posibila reacție a publicului.

CĂLĂTORII ÎN TIMP

REGELE CLASAMENTELOR

Clasamentul cântecelor din revista „Billboard" reprezintă un barometru al performanței artistului. În mod remarcabil, 18 dintre single-urile lui Presley au ajuns pe primul loc în clasament. Acesta este al doilea record stabilit vreodată.

Majoritatea acestor melodii au fost scoase în anii '60. În anii '70, niciunul dintre hiturile sale nu a ajuns pe primul loc, deși se aflau în clasamente. Un total de 104 de cântece au ajuns în clasamentele de 40 de locuri. Acest record nu a fost bătut de nimeni deși a trecut un sfert de secol de la moartea lui Elvis.

De asemenea, a ajuns pe locul 1 cu 9 dintre albumele sale, iar până în 2003, acesta este cel de-a doilea record stabilit vreodată. Chiar și în anii '70, când niciunul dintre single-urile sale nu a ajuns pe primul loc în clasamente, 3 dintre albumele sale au ocupat prima poziție în topuri. Unele dintre cântecele și albumele sale au fost lansate după moartea sa, așadar, avem în total 93 de albume care au ajuns în clasamente. Acesta reprezintă, în mod evident, un record mondial incontestabil.

Hiturile lui Presley clasate pe primul loc în topuri

1956	Heartbreak Hotel / Hound Dog / Don't be cold to me / Love me tender
1957	Numbed by love / Teddy Bear / Jailhouse Rock
1958	Don't / Too Much/ Cold Woman / All shook up
1959	Burning Love
1960	The wonder of you / Its now or never / Are you lonesome tonight
1961	Surrender
1962	I can't help but loving you / Good luck charm
1963	Suspicious Minds

O moarte subită

Glorie și droguri

În ianuarie 1972, Elvis și-a sărbătorit cea de-a 37-a aniversare la Graceland. Priscilla dispăruse. Când lumea a întrebat de ea, Elvis a răspuns: „Va sta în California o perioadă de timp", dar de fapt asta însemna că o luaseră pe drumuri diferite.

Îl înșelase și plecase împreună cu fetița lor cu un an înainte. În timp ce Elvis era în turneu, ea se apropiase de instructorul ei de karate, deoarece se simțea nemulțumită de constrângerile vieții de femeie măritată. Orice ar fi vrut Priscilla să întreprindă, fie că era vorba de o carieră în modelling, cinema sau dans, Elvis obișnuia să refuze, iar aceasta nu putea suporta să fie tratată ca o simplă păpușă. Elvis părea că se simte bine, dar în realitate, copleșit de stresul despărțirii și al procedurilor de divorț, a început să ia din ce în ce mai multe droguri.

Presley cântând în Las Vegas. Spectacolele sale live erau încântătoare, dar după 1972 s-a îngrășat foarte mult din cauza stresului, fapt care i-a dezamăgit pe fanii săi.

În 1970, Presley a participat la o campanie împotriva drogurilor, unde l-a întâlnit chiar și pe președintele Nixon. În fapt, el consuma opium în mod regulat încă din anii '60 pentru a-și controla stările anxioase. Din 1971 începuse să ia cantități din ce în ce mai mari, iar în martie 1971 a început să ia medicamente pentru glaucom și alte boli cauzate de droguri. Sănătatea sa tot mai precară, stresul, drogurile și nefericirea au avut ca rezultat îngrășarea sa bruscă în 1972. Ulterior, a început să ia pilule de slăbit, luând și mai multe droguri pentru a înlătura efectele secundare ale celorlalte droguri.

Începuse de asemenea să fie deprimat pentru că simțea că-i scăzuse entuziasmul în privința reîntoarcerii sale. Se simțea foarte bine pe scenă și era convins că muzica reprezenta menirea sa în viață, dar după câteva sute de spectacole începuse să se plictisească. Impresarul său, Colonelul, a hotărât ca Elvis să cânte în primul spectacol de televiziune de mare anvergură transmis prin satelit. În sfârșit apăruse ceva care să-i trezească interesul. A încetat să mai ia droguri o perioadă de timp, a încercat să slăbească și prin urmare spectacolul TV „Aloha from Hawaii", difuzat pe 14 ianuarie, 1973, a avut mare succes. Aproape 150 de milioane de oameni din 36 de țări au urmărit emisiunea pentru a-l auzi cântând. Dar acesta a fost ultimul său moment de glorie.

▲ Linda Thompson și Presley. A fost diagnosticat cu glaucom în 1971 și a trebuit să poarte ochelari de soare în mod permanent.

Moartea regelui solitar

A început să apară din nou în spectacole și să meargă din nou în turnee. Ar fi vrut să participe la spectacole organizate în alte țări și să joace de asemenea în filme muzicale, dar impresarul său a intervenit, citând clauze din contract privind taxele și alte aspecte. Lui Elvis i-ar fi fost foarte greu să-și încalce contractul cu Colonelul.

„Am ajuns să nu-mi mai placă nimic", a declarat Elvis la vârsta de 40 de ani în 1975. Din cauza sănătății sale precare a fost nevoit să anuleze multe spectacole, iar când reușea să apară pe scenă, vocea sa nu mai suna la fel de bine. Până atunci, nimeni nu reușise să-l convingă să renunțe la droguri. Nici chiar Linda Thompson, noua prietenă a lui Elvis după plecarea Priscillei, nu a putut face nimic în acest sens. Era o persoană plină de vitalitate și a fost atât iubita lui Elvis, cât și persoana care avea grijă de acesta, dar exact ca

▲ Insigna unei campanii antidrog pe care Elvis i-a trimis-o președintelui Nixon de la un hotel. Având în vedere propria sa experiență cu drogurile, a decis să predea insigna pe care guvernul i-o dăduse.

Ginger Olden, ultima iubită a lui Elvis. Avea doar 20 de ani și nu-i putea înțelege problemele, iar pe măsură ce trecea timpul, au început să se certe din ce în ce mai des.

Priscilla, a dorit probabil să aibă și o viață personală și l-a părăsit pe Elvis în noiembrie 1976.

După Linda, în viața lui Elvis a apărut Ginger Olden, în vârstă de 20 de ani. Faptul că ieșea cu o femeie tânără și frumoasă, i-a amintit lui Elvis de anii tinereții. Fiind totuși mai în vârstă, trebuia să fie mai atent în privința stării sale de sănătate decât altădată.

Apoi, pur și simplu s-a întâmplat. La 16 august 1977, Presley tocmai anulase un turneu care era programat să înceapă a doua zi și a avut o ședință cu echipa sa. Mai târziu, s-a întors acasă, a jucat squash toată noaptea cu Ginger și încă un cuplu până la 7:30 AM. Ginger a mers imediat la culcare, dar Elvis nu era încă obosit, așa că a mers la baie să se relaxeze citind o carte. Era ora 8 AM. Pe la 2 PM, Ginger, care tocmai se trezise, l-a găsit pe Elvis pe podea în baie. Nu se știe când își pierduse cunoștința. La spital a fost declarat decedat în jurul orei 3 PM, dar era mort deja când l-a găsit Ginger. Cauza oficială a morții a fost stop cardiac. Cu toate acestea se vehiculează ideea că Elvis ar fi murit ca urmare a unei supradoze de droguri.

Versiune diferită

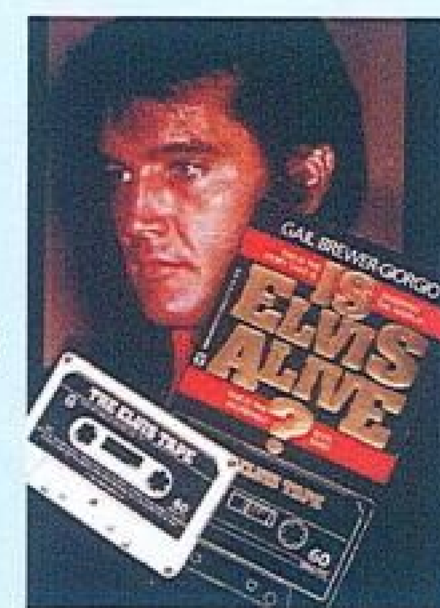
ESTE OARE ELVIS ÎNCĂ ÎN VIAȚĂ?

Una dintre fostele iubite ale lui Elvis a primit flori din America de Sud la doar două săptămâni de la moartea acestuia. Expeditorul s-a semnat cu un nume știut doar de cei doi.

La câteva ore de la moartea lui Presley, cineva a plecat cu avionul către Buenos Aires folosind un nume pe care Elvis îl utiliza în mod frecvent. E oare posibil ca acesta să fi supraviețuit și să se fi ascuns undeva în America de Sud?

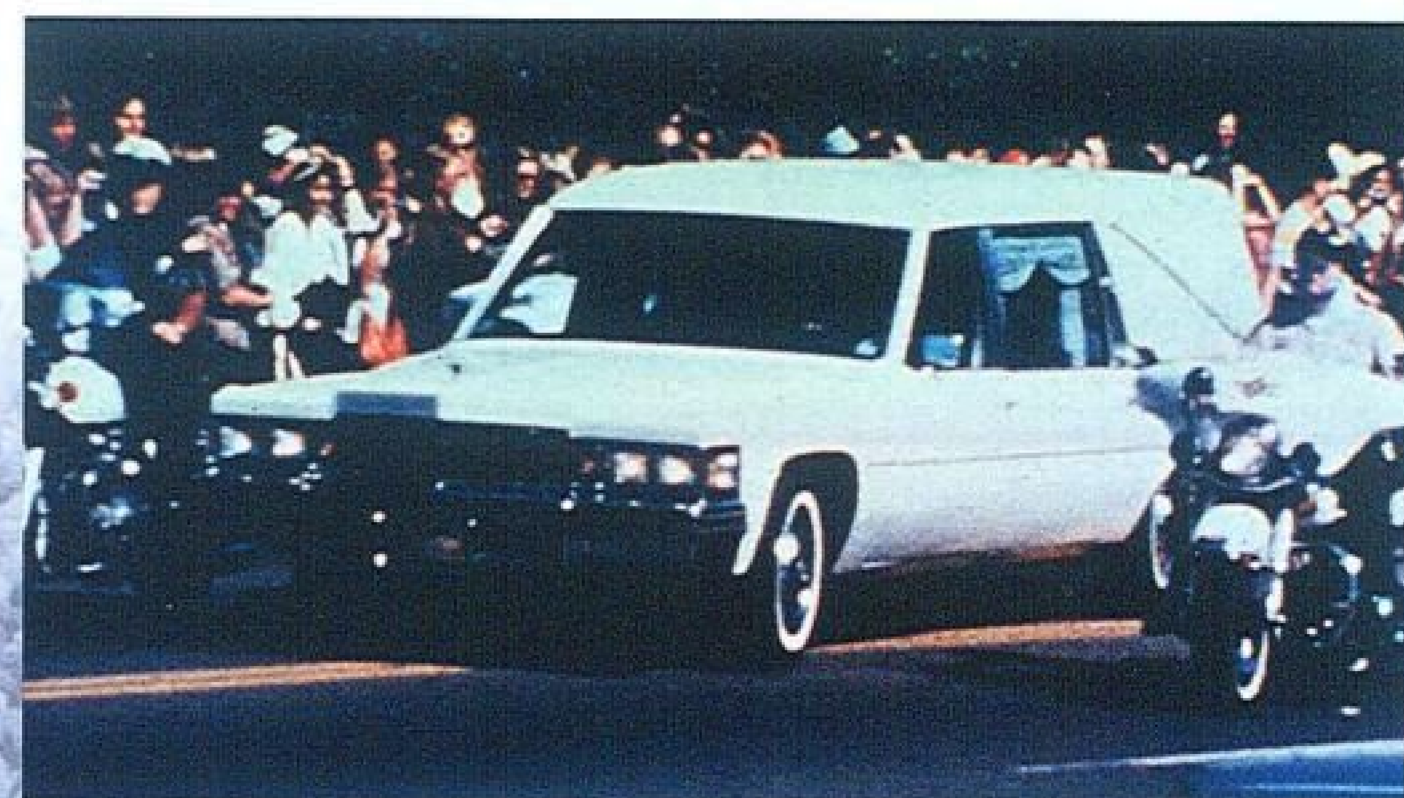
La 11 ani de la moartea lui Presley, Gail Brewer-Giorgio a publicat o carte bazată pe aceste zvonuri și a intitulat-o „Is Elvis alive?" („Mai este oare Elvis în viață?"), provocând mare vâlvă în întreaga lume. Publicarea cărții a întărit zvonul conform căruia Elvis ar fi încă în viață. Ziarele de scandal scriu în mod frecvent despre posibilele locații în care s-ar putea afla Elvis, iar câteodată oamenii trimit poze, pretinzând că ar fi poze cu Elvis. Aceste bănuieli apar deoarece nimeni nu a fost prezent în momentul morții lui Elvis, iar trupul acestuia a fost foarte rapid depus la locul de odihnă. Unii susțin că în sicriu se afla o altă persoană. Totuși, mulți prieteni apropiați și rude neagă posibilitatea ca Elvis să fie încă în viață și susțin că oamenii se amăgesc cu această idee pentru că își doresc prea mult ca Elvis să nu fi murit.

Totuși, din perspectivă financiară, acest zvon a fost foarte profitabil. Potrivit revistei Forbes, Elvis a câștigat în total 40 de milioane de dolari pentru drepturi de autor în 2003. Iată un adevărat record pentru o persoană decedată! Se pare că Elvis este încă „The King".

„Elvis este oare încă în viață?" O înregistrare a unei presupuse convorbiri telefonice cu Elvis după moartea acestuia a ațâțat curiozitatea multora dintre fani.

La 17 august 1977, Graceland și locul de odihnă al lui Elvis au fost deschise publicului. Peste 70.000 de persoane s-au adunat acolo în acea zi. Cu toate acestea, numai 20.000 au putut să intre în casă.

Limuzina albă care-i purta trupul lui Elvis spre locul de odihnă, înconjurată de mii de fani, la 18 august.

După două zile, aproximativ 80.000 de fani și numeroase personalități s-au reunit la înmormântarea sa. Corpul său a fost transportat într-o limuzină albă, ceea ce a amintit celor prezenți de renumitul său cântec „Mystery train".

În tinerețe, Presley plecase într-o călătorie pentru a-și împlini căutările, o călătorie fără destinație precisă. După înmormântarea sa, trupul i-a fost așezat să se odihnească lângă cel al mamei sale Gladys, iar sufletul său și-a continuat singur călătoria.

Rock 'n Roll
Muzică rebelă

Odată cu single-ul său de debut „Heartbreak Hotel", Presley a captivat inimile tinerilor din întreaga lume şi a a devenit cunoscut ca „Regele rock 'n roll-ului". Totuşi, pe măsură ce Elvis avea din ce în ce mai mulţi admiratori, mulţi adulţi au ajuns să condamne acest nou stil de muzică şi l-au copleşit cu critici. Dacă celelalte stiluri de muzică erau acceptate, de ce nu şi rock and roll-ul? Oare ce se ascundea în spatele acestor conflicte de idei privind rock and roll-ul ca stil muzical?

Muzică demnă de dispreţ?

DESEORI SE MENŢIONEAZĂ că rock and roll-ul este un stil muzical care „îmbină stilurile ritm și blues cu muzica country, adăugând un ritm mai pronunțat". Acest nou gen de muzică, care îmbină stilurile muzicale ale albilor cu cele ale negrilor a apărut în anii '40 și a devenit renumit în anii '50. În 1951, în Cincinnati, Ohio, DJ Alan Fried difuzat doar acest gen de muzică, dându-i numele de „rock and roll".

În 1955, această denumire a început să fie folosită în întreaga lume. În același an, cântărețul de muzică country Bill Haley a interpretat „Rock around the clock", care a devenit un hit, apoi cântăreții de culoare Little Richard și Chuck Berry s-au alăturat mișcării muzicale. În anul următor, Elvis a debutat la nivel național. Datorită popularității sale la nivel internațional, stilul muzical rock and roll s-a răspândit și în alte țări.

Totuși, mulți membrii ai clasei de mijloc din America considerau că rock and roll este un stil demn de dispreț. Se inspira din Rhythm & Blues precum și din genul muzical country, iar aceste stiluri nu erau văzute cu ochi buni de societatea americană a timpului. Genul muzical country era destinat muncitorilor de nivel inferior și nu era pe gustul membrilor clasei de mijloc și superioare. Pe de altă parte, stilul R&B era respins de către americanii de rasă albă pentru că era considerat muzică „neagră". Jazz-ul apăruse cam în același mod, dar în anii '50 s-au remarcat numeroși interpreți de jazz de rasă albă și a devenit un stil muzical recunoscut la nivel internațional. Jazz-ul era considerat "cultură", în timp ce stilul R&B era doar „muzică neagră".

Genul muzical country și R&B sunt asemănătoare deoarece versurile care însoțesc muzica reflectă aspecte și adevăruri sincere despre viață. Versurile au câteodată etichetate ca „oneste", iar altădată ca „vulgare". Versurile R&B conțin câteodată cuvinte cu conotație sexuală, iar acest stil a fost, într-o anumită măsură, preluat de rock and roll.

Pe măsură ce rock and roll-ul a devenit popular, s-a confruntat cu evaluări critice, iar apariția lui Elvis a intensificat aceste păreri. Oamenii condamnau modul în care acesta își mișca șoldurile în timp ce dansa, iar unii au ajuns chiar să susțină că Elvis e un stripper care poartă haine. Nici un alt cântăreț american nu a mai stârnit asemenea dispute în cercurile intelectuale. Dar, se pare că exista o problemă mult mai profundă care alimenta aceste critici: problema rasismului în America.

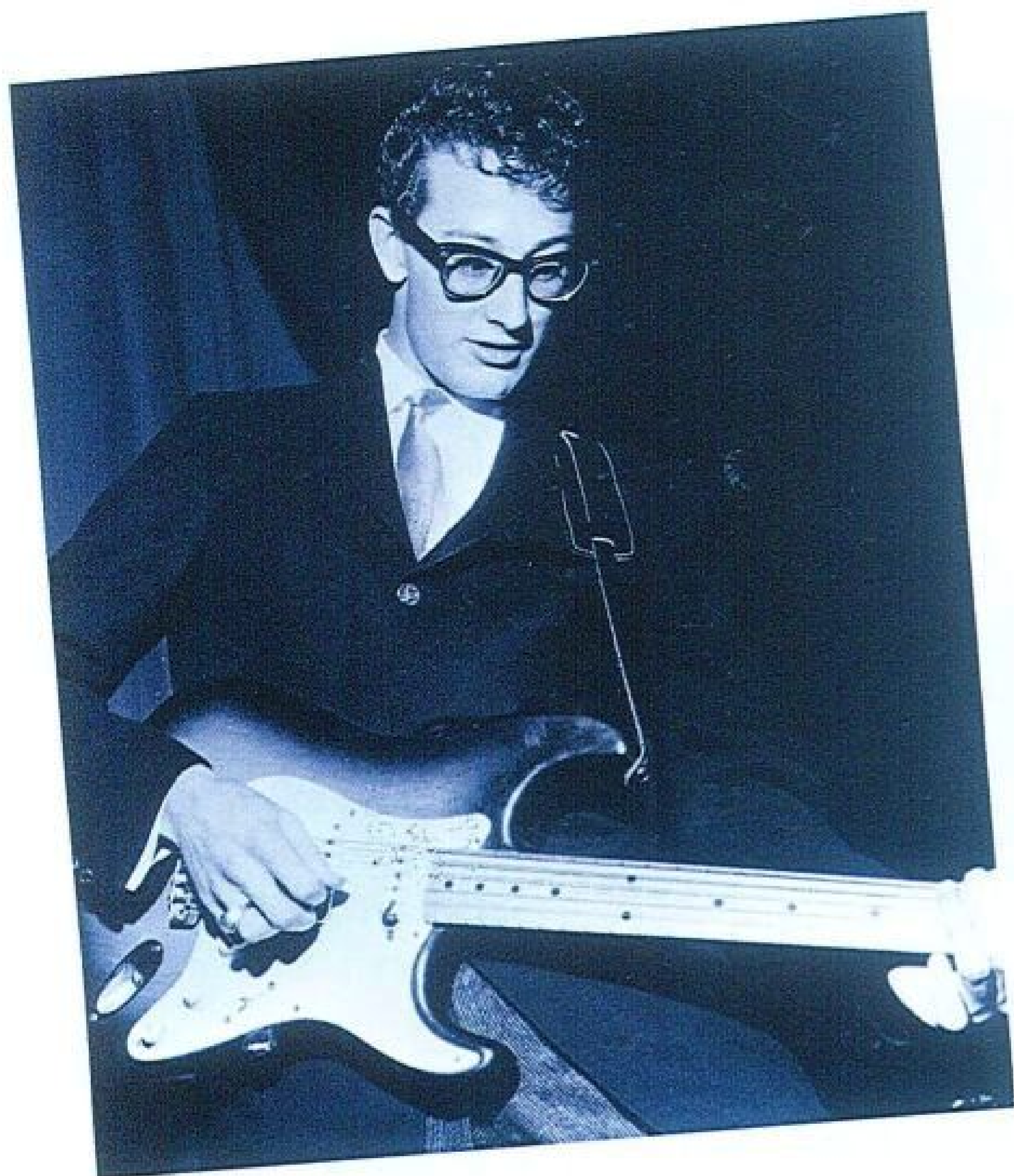
▲ Alan Fried, cel care se spune că a inventat termenul de „Rock 'n Roll". A fost printre primii care a ascultat intenționat muzică neagră, într-o perioadă în care discriminarea rasială era ceva obișnuit.

Doborârea barierelor rasiale

Cu aproximativ o lună și jumătate înainte ca Elvis să cânte primul său single „That's All Right" la Sun Records, Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite a decis că discriminarea în școli nu este constituțională. Cazul cunoscut ca „Brown vs. Board of Education", a influențat în mare măsură mișcarea drepturilor civile. Ulterior, în ianuarie 1956, când a fost lansat primul single național al lui Presley „Heartbreak Hotel", unui tânăr fermier din Alabama, Martin Luther King, i-a fost incendiată casa în urma unui act de discriminare rasială.

Cu un an înainte, boicotase un autobuz pentru a protesta împotriva modului discriminatoriu în care erau tratate persoanele de rasă neagră. Mișcarea rock and roll a apărut cam în aceeași perioadă în care tensiunile rasiale atinseseră punctul culminant în America.

Cu toate acestea, tinerii americani care ascultau acest gen de muzică nu erau interesați de culoarea interpretului. Astfel, muzica a contribuit la ștergerea barierelor rasiale dintre albi și negri, mai ales în Sud. Tinerii își alegeau muzica

▲ Buddy Holly, spre deosebire de Elvis, era un tip serios care purta ochelari. 1959, anul în care acesta murise în urma unui accident de avion, fusese numit „anul în care a murit rock and roll-ul".

în funcție de cât de bine puteau dansa pe respectivul gen de muzică. În anii '50, atât persoanele de culoare albă, cât și persoanele de culoare neagră au început să meargă la concerte rock and roll. Totuși, în Sud, ca urmare a legilor discriminatorii, persoanele de rasă albă și cele de rasă neagră nu aveau voie să danseze în același loc. Astfel, sălile de concert destinau primul etaj negrilor și cel de-a doilea albilor. Totuși, unii dintre albi, cuprinși de febra dansului, coborau și la celălalt etaj. Organizatorii și poliția încercau să prevină astfel de comportamente, ceea ce ducea la confruntări violente.

Tinerii din acea perioadă nu mai voiau să trăiască în lumea părinților lor. Adulții, care credeau în discriminare rasială, se temeau că lucrurile s-ar putea schimba în America. Îl considerau pe Presley o mare amenințare la adresa societății și au început să-l trateze ca și cum ar fi fost negru. Considerau că orice persoană de rasă albă care se comportă ca una de rasă neagră nu avea mândrie.

Totuși, în ciuda a ceea ce spuneau adulții, noua generație îl susținea pe Presley. Spectacolele erau întotdeauna foarte animate. Țipetele fanilor făceau ca muzica sa să fie greu de auzit chiar și de cei aflați în apropierea scenei. Pasiunea pentru muzică seamănă foarte mult cu Beatles-mania din 1960, dar din punct de vedere rasial, cele două sunt foarte diferite. La început majoritatea fanilor formației Beatles erau albi, dar Presley i-a învățat pe negri că era în regulă să asculte și muzică albă.

Adulților de rasă neagră li se părea foarte ciudat. „Cum reușește omul acesta să aibă un impact atât de puternic asupra comunității noastre, deși este alb?", se întrebau aceștia.

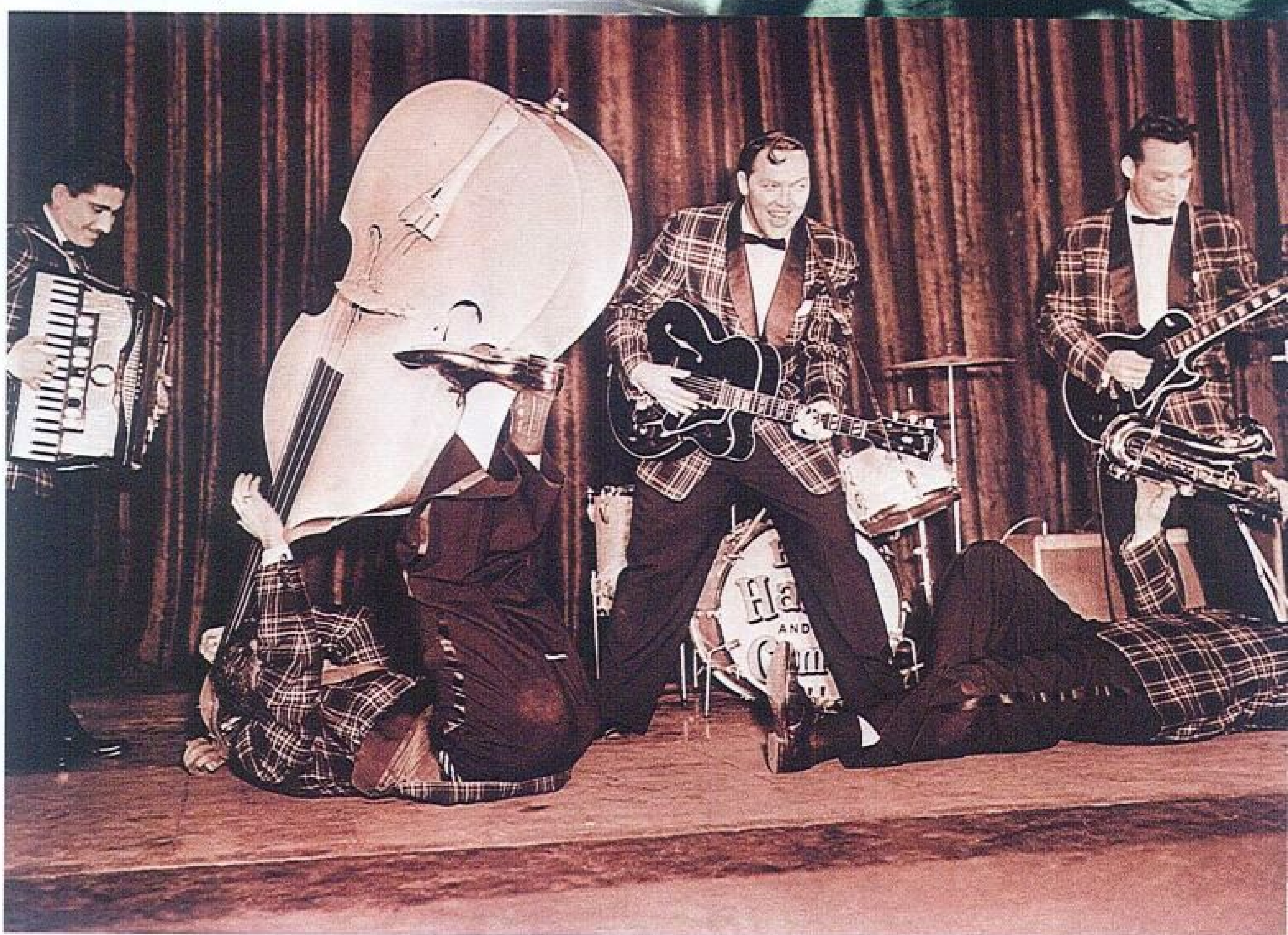
Un singur om

Rock and roll a atins punctul culminant în 1957. Apăruseră tot mai mulți cântăreți rock and roll și majoritatea hiturilor de pe parcursul anului erau rock and roll. Bineînțeles că pe primul loc al clasamentelor se afla Presley. Secretul popularității sale era opinia publicului cum că viața lui Elvis în sine era trăită în stil "rock and roll".

Este imposibil să-l separi de rock and roll. Locul său de naștere era leagănul muzicii country. Apoi, ca adolescent, s-a mutat în locul unde a luat naștere stilul R&B, Memphis. În plus, părinții erau simpli muncitori de culoare albă. Era pe deplin conștient de poziția familiei sale și înțelegea cu adevărat sensul profund al melodiilor cântate de afro-americani, adoptându-l în muzica sa. De aceea Sam îl plăcuse atât de mult, pentru că era „un cântăreț alb care exprima sentimentele negrilor".

▸ Chuck Berry, care cânta multe cântece rock and roll la modă în rândul persoanelor de rasă caucaziană, pretindea că el este tatăl rock and roll-ului.

▾ Presley a plecat în turneu cu Bill Haley (centru) timp de o săptămână, înainte de lansarea primului său single național. Curând s-a îndrăgostit de stilul de viață dus de Bill, care era cel al unei vedete.

Tinerii afro-americani care îi ascultau pentru prima oară cântecele la radio, nu și-au dat seama dacă Elvis era alb sau negru.

Totuși, Presley nu ar fi putut deveni regele topurilor doar în virtutea talentului său muzical. Ceea ce îi conferea unicitate era dorința sa puternică de a-și exprima sentimentele. Ca licean, își cumpăra haine tipice stilului copiilor afro-americani, iar mai târziu ca interpret, căuta în permanență moduri de a-și exprima personalitatea. Nu își calcula cuvintele în timpul interviurilor și nici gesturile, dar un lucru era clar încă de când debutase: Elvis era, ca și James Dean, „exponentul tinerei generații".

Imaginea sa a avut priză la majoritatea oamenilor de pe glob. La 10 ani după cel de-al Doilea Război Mondial, s-a remarcat în mai multe țări o diferență de mentalitate între cei care au trăit înainte de război și cei care s-au născut după război. Cei care s-au născut în perioada postbelică s-au hotărât să-l sprijine pe Presley și mișcarea rock and roll, revoltându-se împotriva mentalității perimate a părinților sau a autorităților din școli. Ca urmare, rock and roll-ul a devenit cunoscut ca un „stil rebel de muzică".

„Tinerii noi generații" erau caracterizați de o anumită doză de egoism, încercau sentimente de neliniște și erau solitari. Spre deosebire de generația anterioară, nu se integrau în societate. De asemenea, Războiul Rece tocmai începuse. Astfel, tinerii puteau fi trimiși la moarte de către adulții pe care nu-i respectau. Dansau cu prietenii pentru a uita de griji și de singurătate. Vocea lui Presley le venea în ajutor. Și el era o victimă a mediului în care trăia.

Totuși, epoca rock and roll-ului nu a durat foarte mult. Timp de un an Little Richard a părăsit scena, primind ordin de încorporare, în timp ce Chuck Berry a fost implicat într-un scandal, iar Buddy Horry a murit într-un accident de avion. Astfel principalii reprezentanți ai rock and roll-ului dispăruseră, iar Presley a fost singurul care a continuat pe acest drum. Deoarece rock and roll-ul nu mai era în expansiune, Presley s-a hotărât să plece la Hollywood după liberare.

În acea vreme, oamenii considerau că „rock and roll-ul este doar o manifestare muzicală temporară". Totuși, lucrurile nu stăteau așa. În anii 50, deși numărul de spectacole scăzuse, conceptul de „muzică rebelă" și cel de exprimare liberă, ca și ștergerea diferențelor rasiale prin muzică au fost continuate de generațiile ulterioare de muzică. Astfel, Elvis a devenit o legendă chiar din timpul vieții și nu și-a cedat titlu de „Rege" nici după moarte.

▾ James Dean - o legendă printre tinerii din întreaga lume.

▾ Tineri dansând în timpul anilor '50. Generația mai în vârstă era de părere că ritmul rock and roll reflecta frustrarea lor sexuală, așadar respingeau acest stil muzical.

Cuvinte rasiste
CÂNTĂREȚI DE CULOARE CARE ÎL CONDAMNAU PE PRESLEY

Dezaprobare din partea celor de culoare

În 1957, revista „Jet" a publicat un zvon conform căruia Elvis ar fi declarat că "toate persoanele de culoare n-ar trebui să facă altceva decât să-mi cumpere discurile și să-mi lustruiască pantofii."

Nu se știe cu exactitate cine a răspândit acest zvon, dar sunt evidente cauzele răspândirii sale. Numeroși cântăreți R&B și cântăreți rock and roll de culoare nu-l suportau pe Elvis din cauza succesului și, implicit, a veniturilor obținute. Little Richard era un astfel de exemplu perfect. Acesta se autointitulase tatăl rock and roll-ului și declarase: „Dacă Elvis interpretează trei cântece într-un film, câștigă 25.000 de dolari, iar eu numai 5.000 de dolari. Deși, dacă eu n-aș exista, el ar muri de foame".

Pe de altă parte, mulți artiști de culoare îl susțineau. Mai ales cei care îl cunoscuseră erau de părere că „era un tip foarte energic și prietenos" care a contribuit la gloria rock and roll-ului. Iar în privința zvonului, considerau că „sub nicio formă Elvis n-ar spune așa ceva".

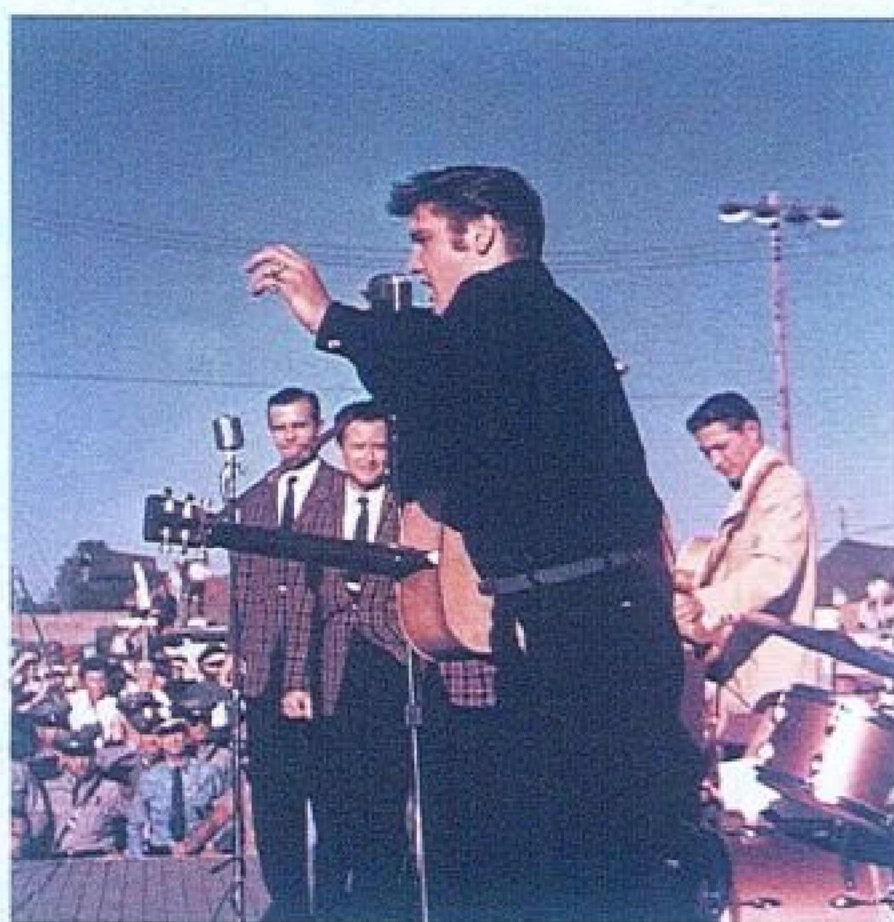
Bineînțeles, Elvis însuși nega vehement zvonul. Totuși, ulterior, mulți dintre fanii săi de culoare l-au acuzat.

Little Richard, cel care s-a autointitulat tatăl rock and roll-ului, era de-a dreptul furios pentru că Elvis avea mai mult succes decât el.

Diferența dintre venitul său și cel al cântăreților de culoare se datora în mare parte diferenței de venit dintre albi și negri în general, în acea perioadă de timp. Faptul că era alb reprezenta un mare avantaj din punct de vedere al contractelor de înregistrare și al invitațiilor la spectacolele de televiziune. Presley era supranumit de asemenea cântărețul de rasă albă care interpretează muzică neagră. Totuși, acest fenomen nu era luat în considerare de numeroase persoane de culoare din acea vreme.

Întrucât era alb, Presley era văzut ca un erou în Sud. Un exemplu în acest sens îl constituie sărbătorirea „Zilei Elvis Presley" în Tupelo, orașul său natal. Pe de altă parte, artiștii de culoare, puteau interpreta numeroase hituri fără a avea parte de o astfel de recepție. De fapt, le era greu chiar și să își găsească hoteluri în care să stea pe parcursul turneelor.

▲ 20.000 de persoane s-au adunat în Tupelo în 1956 pentru a sărbători ziua Elvis. Acest număr denotă popularitatea sa, având în vedere faptul că întregul oraș nu avea mai mult de 22.000 de locuitori.

O personalitate conservatoare

În anii '60 a început mișcarea pentru drepturile civile. Presley nu a participat la această mișcare. În tinerețe declarase într-adevăr că muzica nu discriminează niciodată, dar nu și-a exprimat opinia asupra drepturilor egale. S-a împrietenit cu Președintele Nixon, care era împotriva mișcării și a devenit cunoscut ca „interpretul conservator".

Într-adevăr, unele dintre afirmațiile sale susțin această părere. Însă la fel de bine se poate argumenta și că nu era conservator. Era împotriva înrolării soldaților și a fost foarte dezamăgit când a primit ordin de încorporare. Pe lângă Nixon, era de asemenea prieten și cu președinții democrați Lyndon Johnson și Jimmy Carter. Ar fi mai corect să susținem că nu prea era interesat de mișcările sau activitățile politice.

Totuși, după revenirea spectaculoasă pe scenă, Elvis a început să interpreteze cântece despre cât de minunată era America, întrucât le permitea oamenilor să își împlinească visele. Persoanele de rasă albă puteau să se regăsească în aceste versuri, însă nu și cei de culoare. Au început să protesteze și mai vehement împotriva inegalităților din cadrul societății și să considere că Elvis a devenit renumit pentru că le-a furat versurile și muzica.

Astfel, albii și negrii aveau păreri diferite în privința lui Elvis. Se pare că oamenii uitaseră că cei care îl susținuseră inițial pe Elvis fuseseră persoanele de culoare, transformând melodia de debut a acestuia într-un mare hit.

▸ Elvis Presley a apărut într-o emisiune în 1970 pentru a împărtăși publicului despre cum se poate îndeplini visul american.

Muzicienii erau fascinaţi de artistul revoluţionar

Elvis Presley a devenit simbolul rock and roll-ului, provocând o revoluţie muzicală în întreaga lume. Este cunoscut drept „Regele rock and roll-ului" şi era de asemenea renumit şi la Hollywood, devenind o legendă unică. Chiar şi cei care dezaprobau stilul său muzical erau fascinaţi de vocea şi de evoluţia tânărului.

Eroul rebel pe care Elvis îl adora

James Dean (1931–1955)

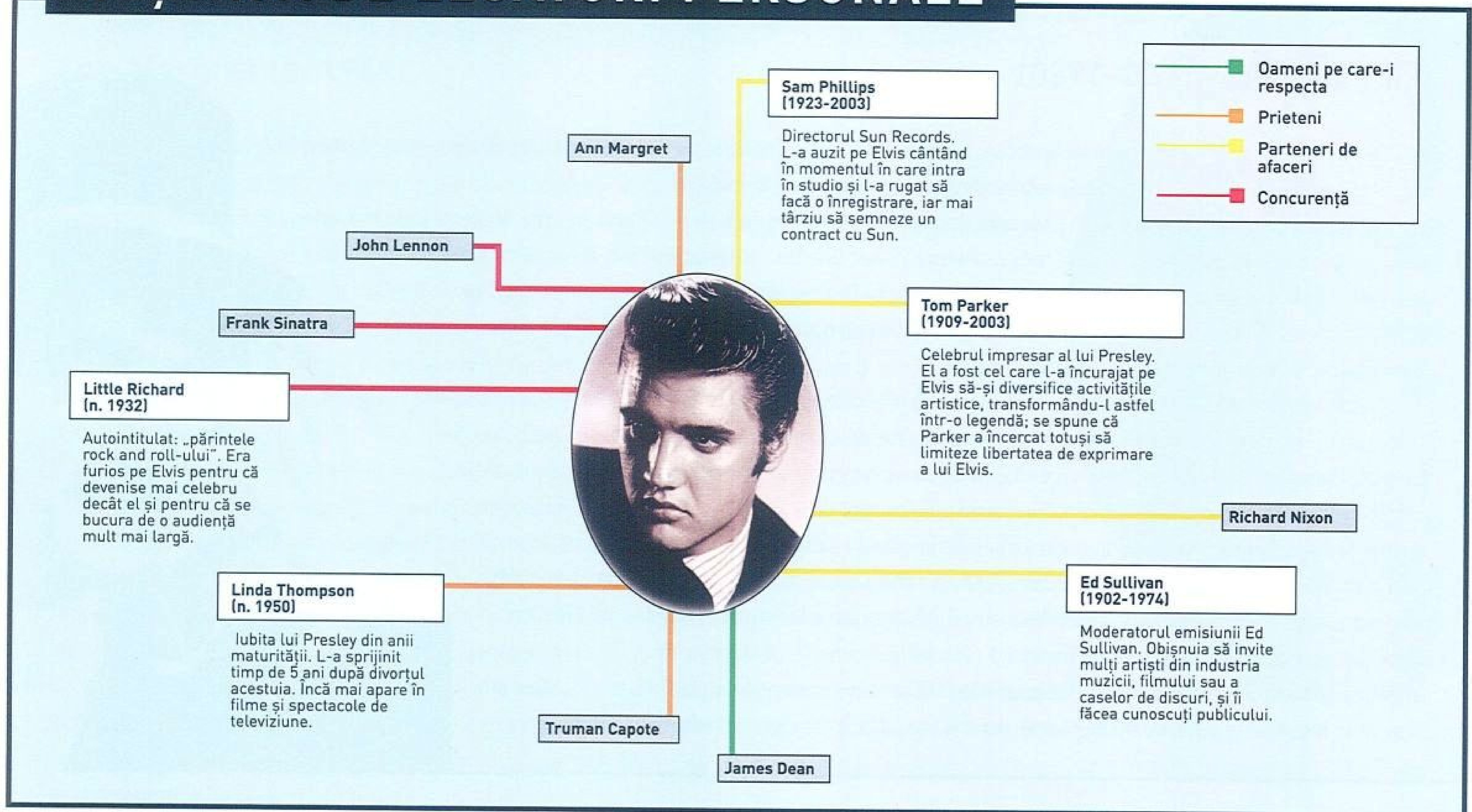
James Dean a murit la vârsta de 24 de ani după câteva roluri memorabile. Caracterul său rebel a cucerit inimile tinerilor din anii '50. Presley l-a admirat foarte mult pe Dean, considerându-l un „om ideal".

La 30 septembrie 1931, și-a pierdut mama la vârsta de 9 ani. Deoarece tatăl său era ocupat în majoritatea timpului, Dean a fost crescut de mama sa vitregă și s-a dovedit încă din fragedă copilărie a fi menit pentru actorie. Tatăl său nu era de acord ca Dean să ia parte la spectacole de actorie sau la spectacole muzicale, dar în 1952 James a plecat la New York pentru a studia la Actors' Studio, unde a și apărut pe scenă pentru prima oară. În 1955, primul său film, „La răsărit de Eden" a fost foarte apreciat de către tânăra generație, care se identifica perfect cu eroul principal. După lansarea celui de-al doilea și celui de-al treilea film al său, „Rebel fără cauză", respectiv „Giants", Dean a devenit celebru. Totuși, la 16 septembrie s-a întâmplat o tragedie. Viața sa a fost curmată în urma unui accident rutier în care mult îndrăgitul Porsche al lui Dean a intrat în plină viteză într-un Sedan.

Presley avea 20 de ani în acea vreme. Reușise să devină deja o legendă în Sud. Urma să semneze curând un contract cu Warner Brothers și să apară în numeroase filme, dar se pare că James Dean era motivul pentru care își dorea asta. Obișnuia să își privească chipul în oglindă și să încerce să imite mișcările și mimica lui Dean. Când s-a întâlnit cu regizorul lui „Rebel fără cauză", Elvis a încercat să vorbească în stilul lui James Dean. Își dorea un rol în filmele pe care urma să le regizeze acesta și se zvonește că a avut chiar și o relație cu una dintre fostele iubite ale lui Dean.

„Rebel fără cauză", film difuzat la o lună după moartea lui Dean, s-a bucurat de o popularitate fără precedent. Farmecul personal al lui Dean l-a transformat într-o legendă printre tinerii din întreaga lume, ceea ce urma să devină și Presley mai târziu.

REȚEAUA DE LEGĂTURI PERSONALE

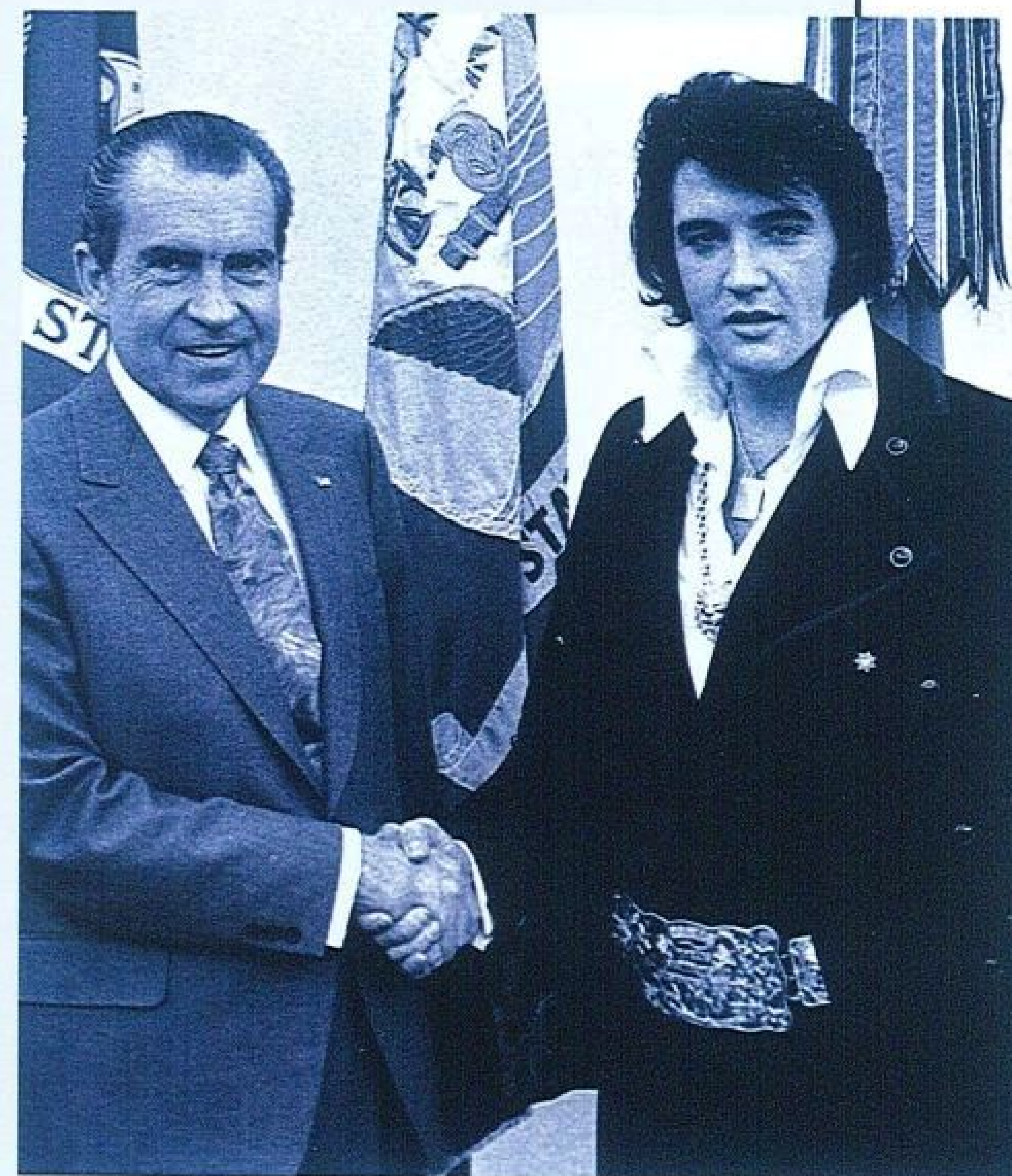

▲ Personalitățile din casetele pe fundal gri sunt prezentate în detaliu în acest capitol.

Președintele care a intuit că putea exploata renumele lui Elvis

Richard Nixon (1913–1994)

Spre sfârșitul anului 1970, Elvis i-a scris lui Richard Nixon o scrisoare în care declara: „Vreau să sprijin salvarea țării de la proliferarea drogurilor, mișcarea hippie și alte mișcări destabilizatoare. Dacă mă angajați în cadrul personalului dumneavoastră, voi contribui cu perseverență la menținerea sub control a problemei drogurilor și voi învăța cum să schimb mentalitatea comuniștilor". După ce a fost ales președinte 2 ani mai târziu, Nixon s-a hotărât să se folosească de tânăra vedetă.

În cele din urmă s-au întâlnit la 21 decembrie și au discutat posibile mijloace prin care să convingă tânăra generație să nu mai ia droguri și să nu mai iasă în stradă atât de des. Presley era de părere că formația Beatles era una dintre cauzele problemelor americane, deoarece cântecele lor instigau la revoltă, așa că l-a sfătuit pe Nixon să interzică muzica acestora. În momentul în care Presley își câștiga un renume, cântărețul Frank Sinatra îl criticase vehement, iar acum, când formația Beatles devenea mai populară decât Presley, acesta a început să se simtă la fel cum se simțise și Sinatra în trecut. Presley le-a purtat pică membrilor formației Beatles multă vreme, în special lui John Lennon. La întâlnirea dintre cei doi, Nixon i-a dat lui Elvis o insignă prin care îl făcea responsabil cu protejarea cetățenilor împotriva narcoticelor și a altor substanțe interzise și l-a rugat să recâștige încrederea tinerei generații. Presley a fost foarte recunoscător și, la rândul lui, i-a făcut cadou lui Nixon un pistol Colt și câteva fotografii de familie.

Nixon s-a născut în 1913 în California, iar în 1946 a devenit senator din partea Partidului Republican. În anii '60, a candidat pentru postul de președinte și guvernator al Californiei, dar a pierdut ambele curse electorale. Totuși, în 1968 a participat din nou la alegerile prezidențiale și a fost ales. A fost reales în 1974, dar ulterior a demisionat după scandalul Watergate. A murit în 1994, la vârsta de 81 de ani.

Starul rebel care l-a înfruntat pe Presley

John Lennon (1940–1980)

La 27 august 1965, o limuzină a oprit în fața casei lui Presley. Din ea au coborât cei 4 membri ai formației Beatles. Acesta a fost momentul întâlnirii istorice dintre regele rock and roll-ului și legendara formație.

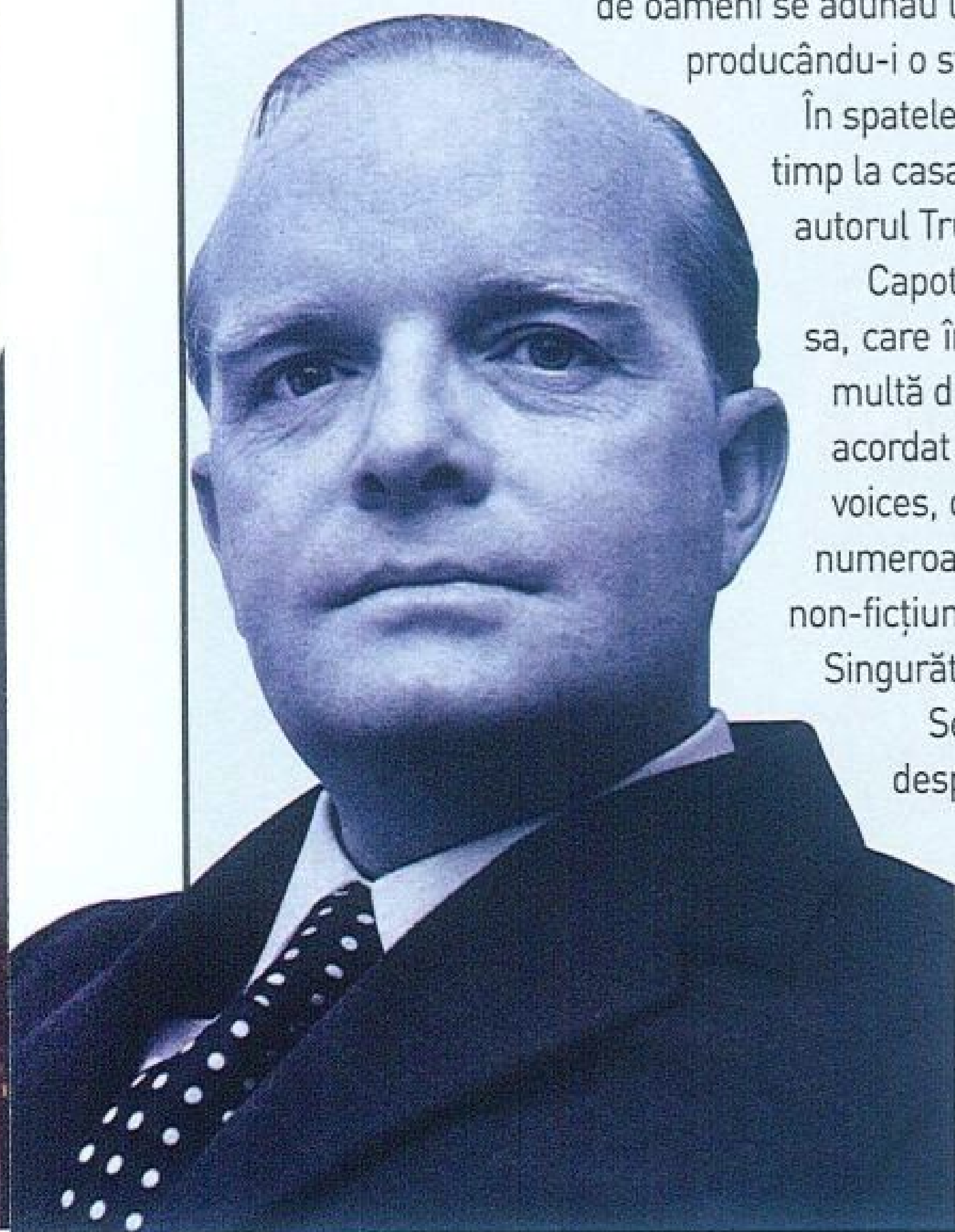
În 1940, John Lennon s-a născut la Liverpool, Anglia și și-a format prima sa trupă rock în 1955. Membrii Paul McCartney și George Harrison s-au alăturat formației, care s-a numit „Silver Beatles". Ulterior, în 1962, Ringo Starr a devenit cel de-al patrulea membru al formației și astfel a luat naștere formația Beatles. Au devenit din ce în ce mai populari în Anglia, iar în 1964 succesul lor s-a răspândit și în Statele Unite, astfel luând naștere Beatles-mania . Întâlnirea istorică dintre Presley și cei patru a avut loc doar cu un an mai târziu.

Presley și membrii Beatles au interpretat împreună câteva improvizații, iar Elvis și John au jucat fotbal american în spatele curții. John a declarat că „Presley este idolul nostru. Dacă n-ar fi fost el, probabil că formația Beatles n-ar fi existat". Totuși, cei doi aveau convingeri politice foarte diferite, într-o asemenea măsură încât Elvis a încercat să-l convingă în secret pe președintele Nixon și pe conducătorul FBI, Edgar Hoover, să-l expulzeze din țară pe Lennon. Uitând de faptul că el însuși se droga, l-a acuzat pe John că ar distribui droguri adolescenților americani. John, la rândul său, îl considera pe Elvis un conservator american tipic care sprijinea războiul din Vietnam. După destrămarea formației Beatles în 1970, John a participat la numeroase demonstrații împotriva războiului împreună cu soția sa Yoko. De asemenea a lansat un solo numit „Imagine", dar la 8 decembrie 1980, a fost împușcat de un fan în fața casei sale din New York. Moartea sa a șocat întreaga lume, dar muzica sa încă mai cucerește inimile tuturor.

Autorul precoce care avut o relație strânsă de prietenie cu Regele

Truman Capote (1924–1984)

La începutul anilor 1970, Elvis, care își desfășura activitatea la Hollywood, a hotărât să plece iarăși în turneu. Începuse să aibă din nou succes și o mulțime de oameni se adunau la concertele sale. Între timp, relația cu soția sa, Priscilla, a început să se deterioreze din ce în ce mai mult, producându-i o stare permanentă de tensiune.

În spatele glorioasei sale cariere muzicale se ascundea multă tristețe și a început să se retragă din ce în ce mai mult timp la casa sa din Palm Springs, unde putea să-și petreacă timpul în liniște. Acolo, a cunoscut un personaj interesant: autorul Truman Capote.

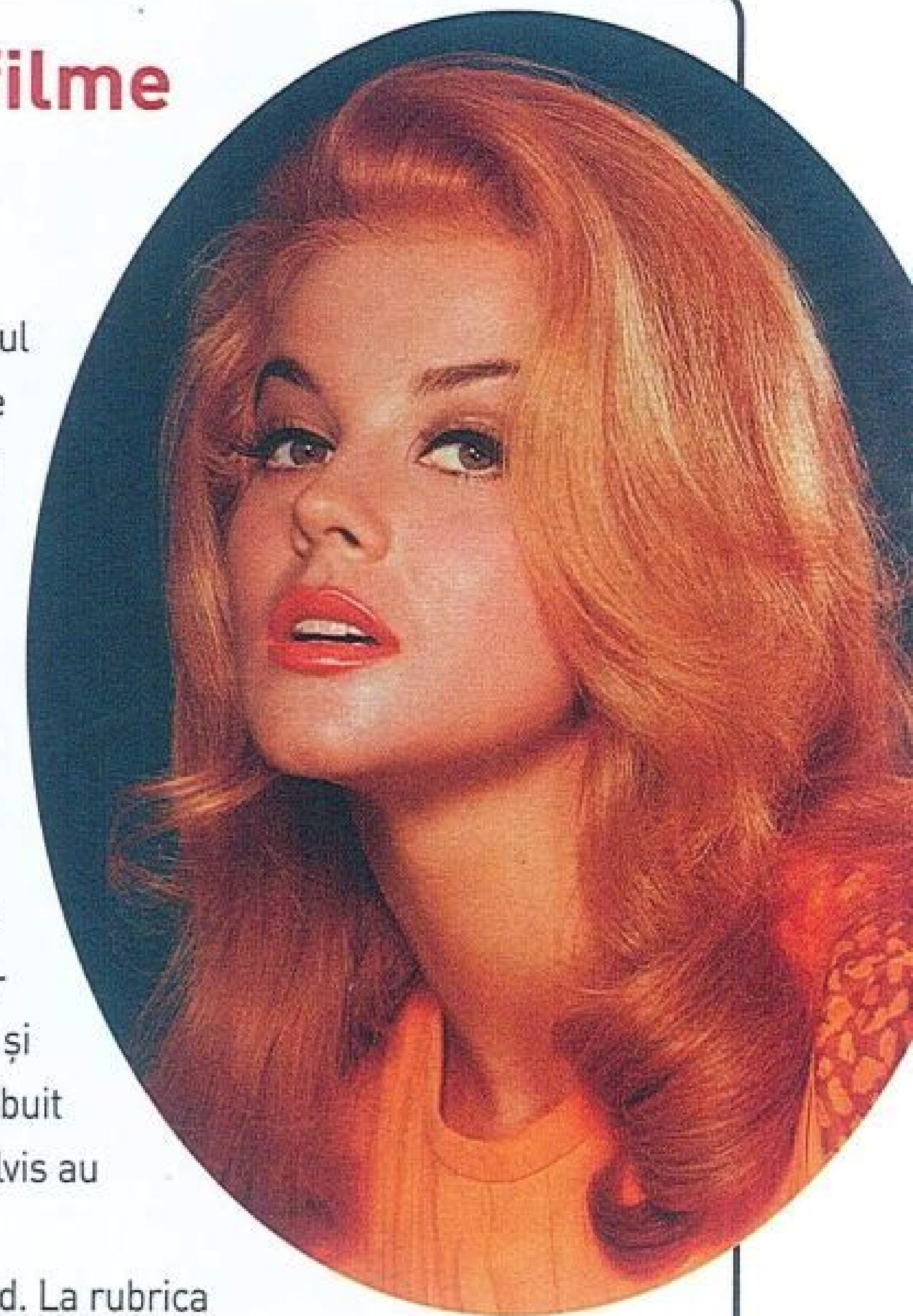
Capote s-a născut în 1924, în Louisiana. Părinții acestuia au divorțat, iar Capote era lăsat deseori singur de mama sa, care începuse să se întâlnească cu numeroși bărbați, astfel încât Truman a crescut în nesiguranță și fără prea multă dragoste. După absolvirea liceului, a început să scrie nuvele pentru o revistă, iar la vârsta de 22 de ani i-a fost acordat premiul O. Henry pentru culegerea sa de nuvele denumită „Miriam". În 1948, a publicat romanul „Other voices, other rooms" („Alte glasuri, alte încăperi") și a fost considerat un geniu literar precoce. Ulterior, a publicat numeroase opere care au devenit best-seller, inclusiv „Breakfast at Tiffany's" („Mic dejun la Tiffany") și alte lucrări non-ficțiune, precum „In Cold Blood" („Cu sânge rece". Pe de altă parte, se simțea încă extrem de singur și stingher. Singurătatea sa din copilărie l-a împins în cele din urmă să devină alcoolic și dependent de droguri.

Sentimentele de neliniște ale lui Capote erau comparabile cu cele ale lui Elvis. Presley i-a povestit acestuia despre mama sa, despre fratele geamăn născut mort și despre sentimentele de vinovăție ulterioare, despre frica de a fi abandonat și despre cum aceste sentimente de neliniște și singurătate nu au dispărut niciodată, indiferent de câte hituri ar fi lansat sau de câți fani ar fi fost în jurul lui. Capote l-a înțeles perfect pe Elvis. Deasupra vieților pline de succes ale celor doi, plana o umbră de singurătate, iar neliniștea nu avea să-i părăsească niciodată.

La șapte ani de la moartea lui Elvis, Capote a fost găsit mort în apartamentul său, la 25 august 1984. O cantitate mare de droguri a fost găsită lângă trupul său neînsuflețit. Iata cum până și împrejurările în care au murit cei doi seamănă în mod bizar.

Singura actriță considerată egalul lui Elvis în filme

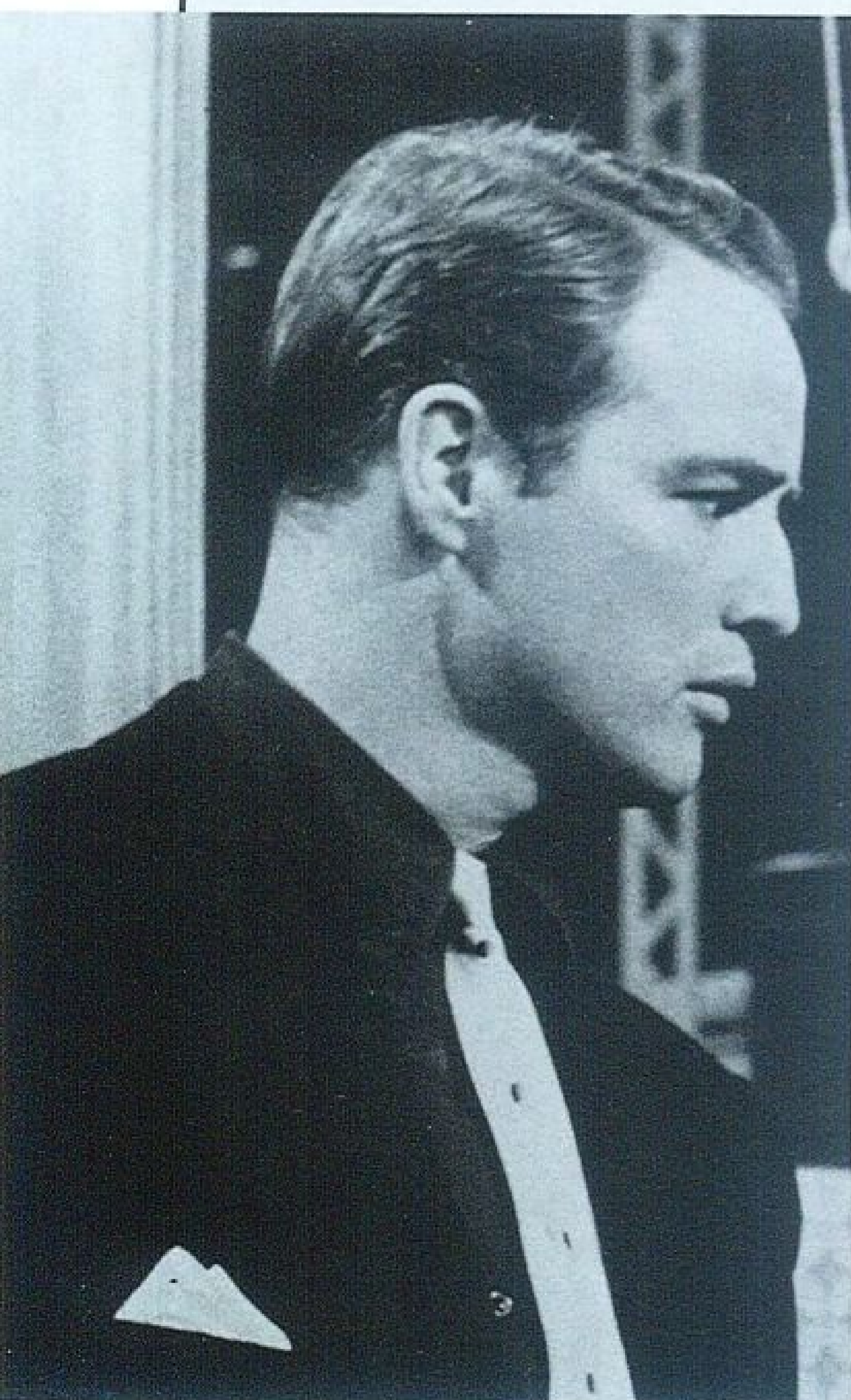
Ann Margret (n. 1941)

După terminarea stagiului militar, Elvis a decis să se concentreze exclusiv asupra filmelor, urmând sfatul impresarului său. A jucat în multe filme pentru adolescenți, în care apărea interpretând cântece, în calitate de personaj principal. A obținut un mare succes cu aceste filme, actrița Ann Margret, partenera sa din mai multe producții, bucurându-se, alături de Elvis, de același gen de apreciere.

Ann s-a născut la 28 aprilie 1941 în Stockholm, Suedia, și s-a mutat împreună cu familia sa în Statele Unite în 1946. A învățat să danseze în școala primară și a renunțat la liceu pentru a deveni dansatoare. A apărut în numeroase spectacole de televiziune și în numeroase piese. În cele din urmă a fost remarcată de regizorii din Hollywood și a jucat în primul său film din 1961: „Pocketful of miracles" („O poveste ca în filme"). De asemenea, a jucat, în 1963, într-o parodie realizată după stagiul militar al lui Elvis, numită „Bye bye Birdie", în urma căreia a devenit renumită. Apoi, a jucat împreună cu Elvis pentru prima dată în „Viva Las Vegas" („Dragoste la Las Vegas"), devenind unul dintre sex-simbolurile americane. Filmul prezenta povestea unui pilot de curse sărac care încearcă să câștige atât cursa cât și inima fetei. Scenele de dans dintre ea și Elvis devin tipice pentru filmele clasice. Ann este considerată ca fiind una dintre persoanele care au contribuit la sporirea popularității lui Elvis ca actor și nu a fost niciodată considerată un personaj secundar, ci ea și Elvis au fost întotdeauna tratați egal pe platourile de filmare.

Zvonurile despre actori care aveau relații și în afara platourilor de filmare era ceva obișnuit la Hollywood. La rubrica de bârfe dintr-o revistă de scandal au apărut toate persoanele cu care Ann a avut o legătură romantică, iar printre acestea era enumerat și Elvis Presley. Câțiva ani mai târziu, la 18 august 1977, ea a fost una dintre cele 200 de persoane invitate la ceremonia privată de înmormântare a lui Elvis.

Marele artist care a criticat vedeta rock and roll

Frank Sinatra (1915–1998)

În perioada anilor '40-'50, cel mai popular cântăreț din Statele Unite era fără îndoială, Frank Sinatra. La debutul național al lui Presley, popularitatea lui Sinatra atinsese apogeul. La început, Sinatra era considerat un cântăreț inteligent, cu voce suavă, devenind idolul tinerelor, iar ulterior era iubit de persoane de toate vârstele.

Sinatra s-a născut în 1915 în New Jersey, în timpul Primului Război Mondial. Părinții lui proveneau din Sicilia, iar el simțea se simțea profund legat de rădăcinile sale italiene. În 1935, a câștigat un concurs la o emisiune radio, ceea ce l-a îndemnat să devină cântăreț profesionist. În 1940 s-a alăturat formației lui Tommy Dorsey, unde a fost foarte apreciat. Ulterior, a început să cânte solo și a lansat numeroase hituri care s-au aflat în topul clasamentelor.

Față de noul stil de „muzică rebelă" abordat de Elvis Presley, Sinatra s-a pronunțat: „Este vulgar și lipsit de stil în toate privințele". Era o reacție tipică acelor vremuri, doar fanii lui Elvis făcând excepție de la aceasta. Totuși, părerea lui Sinatra despre Elvis s-a schimbat după ce Presley și-a satisfăcut stagiul militar. Presley se transformase din conducătorul mișcării revoluționare într-un artist, care-și câștigase admirația generală.

Prima apariție TV a lui Presley, după eliberarea din armată avusese loc la spectacolul de varietăți al lui Frank Sinatra. Sinatra a cântat hit-ul lui Presley: „Love me tender", apoi cei doi au cântat un duet. De atunci, societatea l-a acceptat pe Presley ca pe un artist pașnic, exact ceea ce își dorea și acesta. Împăcarea cu Sinatra a marcat această transformare, dar pe de altă parte, noua generație care îi admirase atitudinea plină de aplomb, ca vedetă de rock and roll, a început să-și caute alți idoli.

Sinatra a rămas același artist popular chiar și după moartea lui Presley. A trecut în neființă în 1998.

Muzică a expresiei de sine, prin originalitate şi spirit inovativ

Roll and roll-ul, stilul muzical devenit faimos în întreaga lume prin Elvis Presley, a dat naştere unei varietăţi de stiluri de muzică rock. Muzica rock, impulsionată de originalitatea lui Elvis, s-a transformat pentru a reflecta valorile sociale ale ţării. La aproape o jumătate de secol de la înflorirea rock and roll-ului, această muzică îşi păstrează acelaşi rol în societate, pe care l-a avut încă de la începuturi: uneşte oamenii, indiferent de sex, clasă socială, rasă sau naţionalitate.

Regele, deschizător de drumuri

ROCK AND ROLL-UL, stilul devenit popular prin Elvis în anii '50, s-a ramificat în mai multe stiluri, cunoscute în general drept „muzica rock". Muzica rock diferă de alte stiluri în multe privințe.

În primul rând, originalitatea și spiritul inovativ sunt esențiale. Bineînțeles, cântăreții trebuie să fie creativi când își scriu cântecele, dar și cei care interpretează melodii scrise de alți autori trebuie să fie creativi. Bineînțeles, muzica rock nu era ceva ce putea fi transmis de la profesor la elev, precum majoritatea celorlaltor genuri muzicale.

Întrucât originalitatea și spiritul inovator erau esențiale, muzica rock s-a răspândit în lume sub diferite forme. Genurile art rock, rock progresiv, punk rock, folk rock și hard rock sunt doar câteva dintre variatele forme ale muzicii rock. Muzica clasică și jazz-ul sunt de asemenea foarte variate, dar varietatea acestora nu se poate compara cu cea a muzicii rock.

În muzica rock se acordă o importanță deosebită și mesajului artistului. Genul muzical în sine transmite un anumit mesaj, iar interpreții de muzică rock încearcă să își transmită mesajul prin diferite forme creative și originale. Cu alte cuvinte, genurile muzicale interpretate de artiști conservatori și tradiționali sunt uneori etichetate ca "rock atipic".

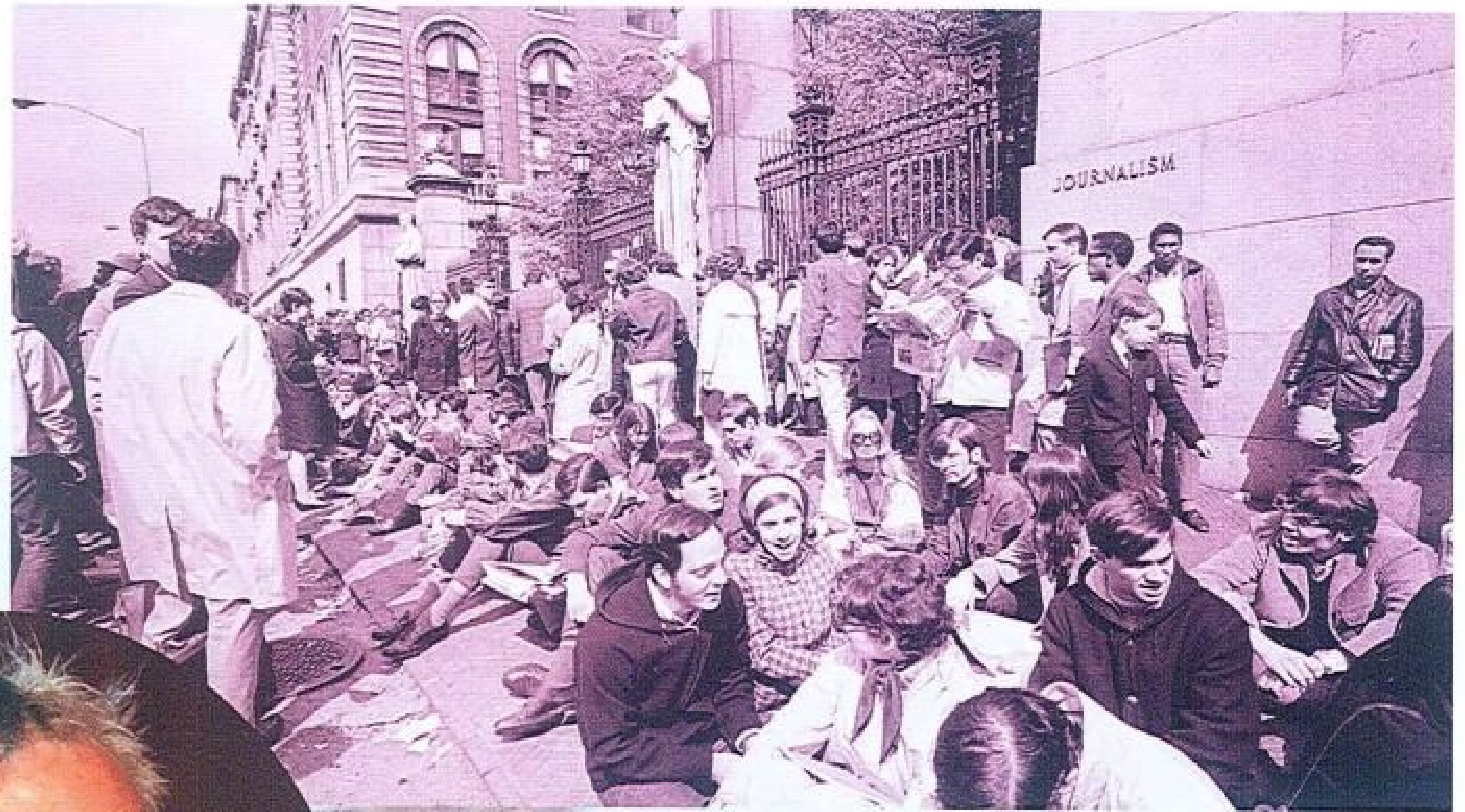
De fapt Elvis Presley a fost cel care a introdus aceste particularități ale rock and roll-ului în anii '50.

Elvis a dat foarte clar dovadă de ingeniozitate și spirit inovator când a ales să cânte muzică neagră, deși era alb, într-o perioadă în care tensiunile rasiale erau foarte puternice. În prezent, numeroși artiști albi, precum Eric Clapton, cântă muzică neagră tradițională, dar Presley a fost primul. Întrucât nu făcea discriminare între genurile muzicale, a continuat să asculte diferite stiluri muzicale chiar și după ce a devenit o vedetă rock and roll renumită. Astfel, muzica sa era foarte

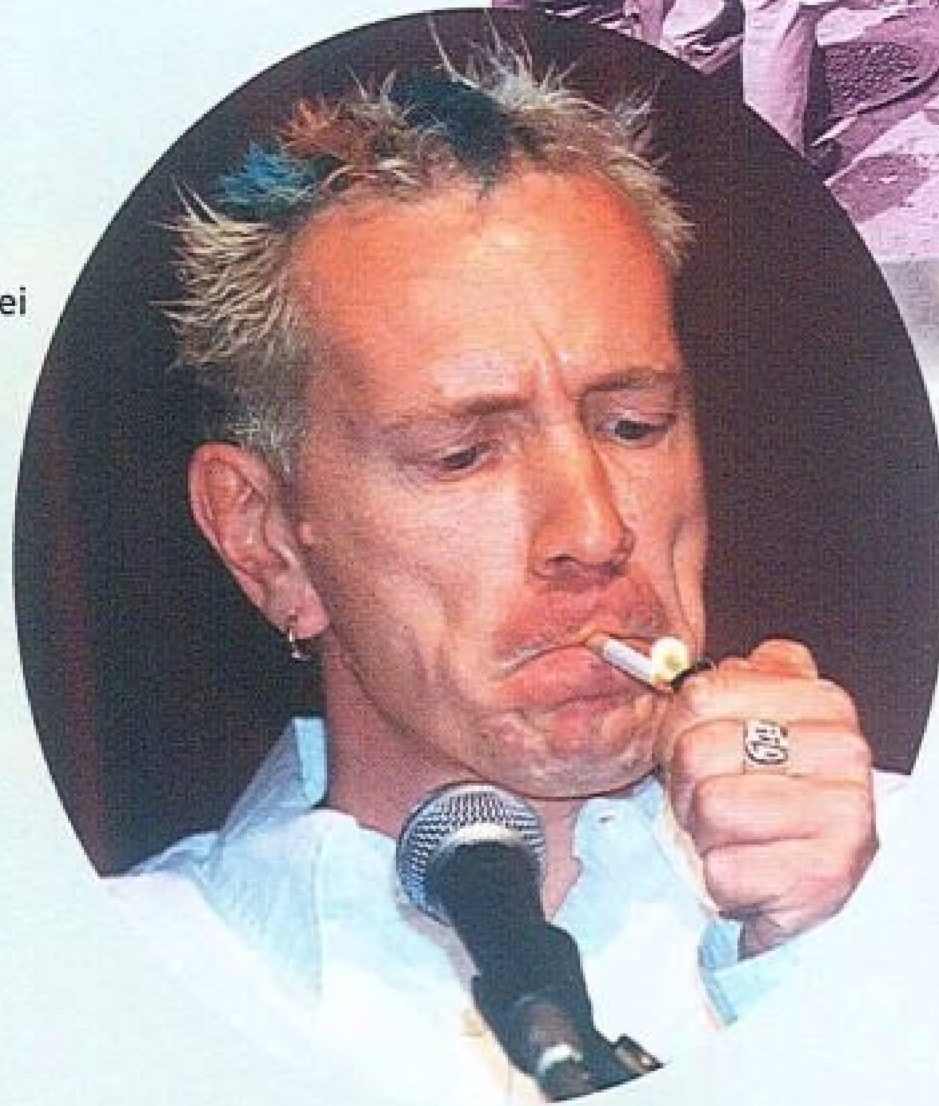

Festivalul Woodstock, organizat în 1969. Acest gen de muzică era diferit de rock and roll-ul anilor '50, dar până la urmă este doar un alt exemplu în care tinerii americani se folosesc de muzică pentru a se revolta.

Nu cred că greșesc cu ceva

▲ În anii '60, numeroase persoane și-au susținut punctele de vedere, în vederea unei schimbări sociale. Muzica rock a fost întotdeauna prezentă în locurile unde aveau loc proteste.

▸ Johnny Lotton, solistul formației "Sex Pistons", reprezentant al stilului punk rock. Versurile lor prezintă multe probleme controversate ale societății moderne.

variată, Presley devenind un model pentru numeroși artiști ulteriori.

Elvis s-a dovedit a fi un geniu și în transmiterea mesajelor sale prin alte mijloace. Mișcările sale din șolduri și stilul său vestimentar transmiteau un mesaj puternic tinerilor din acea perioadă. „Nu cred că greșesc", a declarat Presley. Deși aceste cuvinte nu păreau a avea un sens aparte, erau un reproș destul de puternic la adresa celor mai în vârstă, care susțineau că „Rock and roll-ul este un gen de muzică neadecvat".

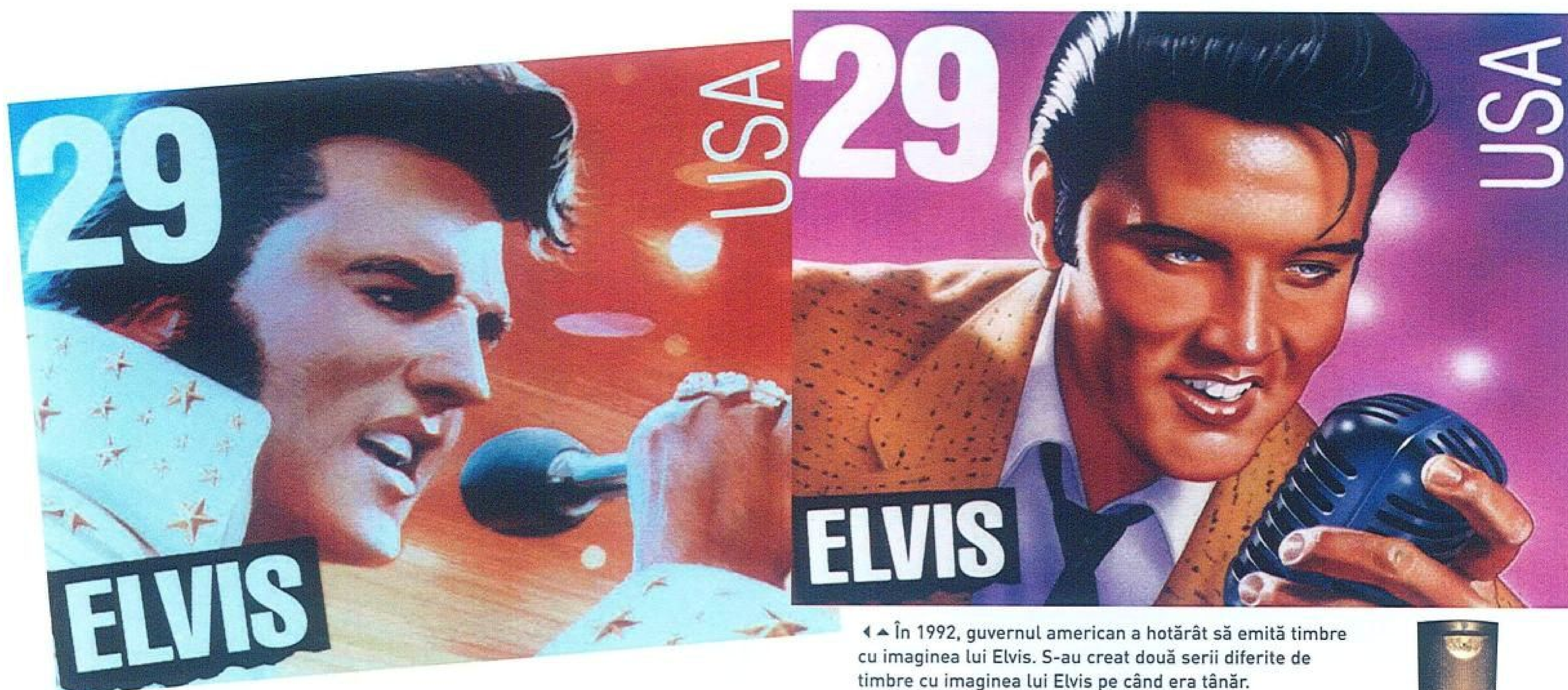
Astfel, „regele rock and roll-ului" dădea dovadă de atât de originalitatea și spiritul inovator necesar interpreților de muzică rock, cât și de integritatea necesară transmiterii mesajului său.

Influențarea unor generații

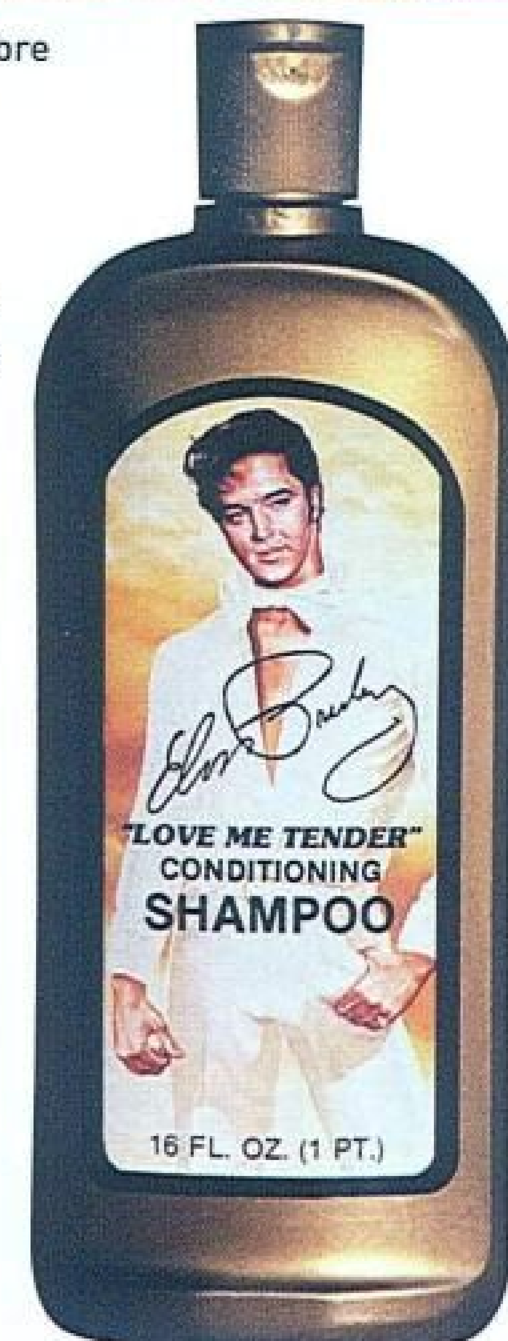
Fiecare interpret de muzică rock din anii '60 - 70 a fost influențat într-o oarecare măsură de Elvis. Grupuri ca Beatles, Rolling Stones și multe altele au preluat stilul R&B de la Elvis. Interpreți cu 10 ani mai în vârstă decât Presley, precum Bruce Springsteen, îl consideră și ei idolul lor.

Nu este de mirare că îl respectau foarte mult pe Presley, ale cărui cântece le ascultau în perioada adolescenței. Totuși, este surprinzător că atât cei care l-au cunoscut pe Elvis doar în ultimii ani ai vieții, cât și cei care s-au născut după moartea lui, îi sunt fani în egală măsură cu cei care l-au cunoscut în perioada sa de glorie.

În ultimii ani de viață, Elvis nu se mai bucura de o reputație așa de bună și avea foarte puțini fani printre tinerii din noua generație.

◄ ▲ În 1992, guvernul american a hotărât să emită timbre cu imaginea lui Elvis. S-au creat două serii diferite de timbre cu imaginea lui Elvis pe când era tânăr.

► Șampon cu imaginea lui Elvis. Numeroase produse de larg consum, cu imaginea lui Elvis, au fost vândute în întreaga lume.

Era obez și înaintat în vârstă. Acesta era Elvis pe care copiii din respectiva generație și-l amintesc. Participa aproape numai la concertele din Las Vegas. Ulterior, au fost făcute publice o parte din scandalurile sale sexuale și despre droguri. După moartea sa și sfârșitul perioadei rock and roll-ului, Elvis părea că face parte din trecut.

Totuși, puterea muzicii sale i-a păstrat pe tinerii fani de partea lui. În anii '80 - '90, numeroși adolescenți au început să-i asculte cântecele. Deși aveau cu toții o impresie proastă despre Presley, au început să-i asculte cântecele după ce și-au auzit artiștii favoriți spunând că Elvis este idolul lor. Astfel, au descoperit că acel bărbat cu aspect dezagreabil, aflat între două vârste, era capabil să creeze o muzică deosebit de delicată și valoroasă. Chiar în această perioadă, numeroși adolescenți afro-americani au fost, de asemenea, atrași de muzica sa.

Fanii autentici nu erau foarte numeroși, dar faptul că erau răspândiți în întreaga lume a determinat o creștere a admiratorilor muzicii lui Elvis. Acesta a fost un fenomen impresionant ținând cont de faptul că majoritatea consumatorilor de muzică sunt de obicei obsedați de artiștii contemporani. Astfel, muzica lui Elvis continuă să încânte generațiile.

▼ Popularitatea lui Elvis în Asia nu a scăzut. La 25 de ani după moartea acestuia, în 2002, fan clubурile Elvis din Asia s-au reunit în Japonia pentru a-și comemora eroul.

Afacerea unui vis

După moartea lui Presley, rock-ul, împreună cu filmele, au devenit o afacere profitabilă. Vânzarea CD-urilor cu muzică rock, a înregistrărilor, a drepturilor de proprietate intelectuală etc. a devenit mult mai profitabilă decât cea a altor genuri de muzică. De asemenea, artiștii rock își vindeau cu succes înregistrările. Toate acestea se datorau lui Elvis.

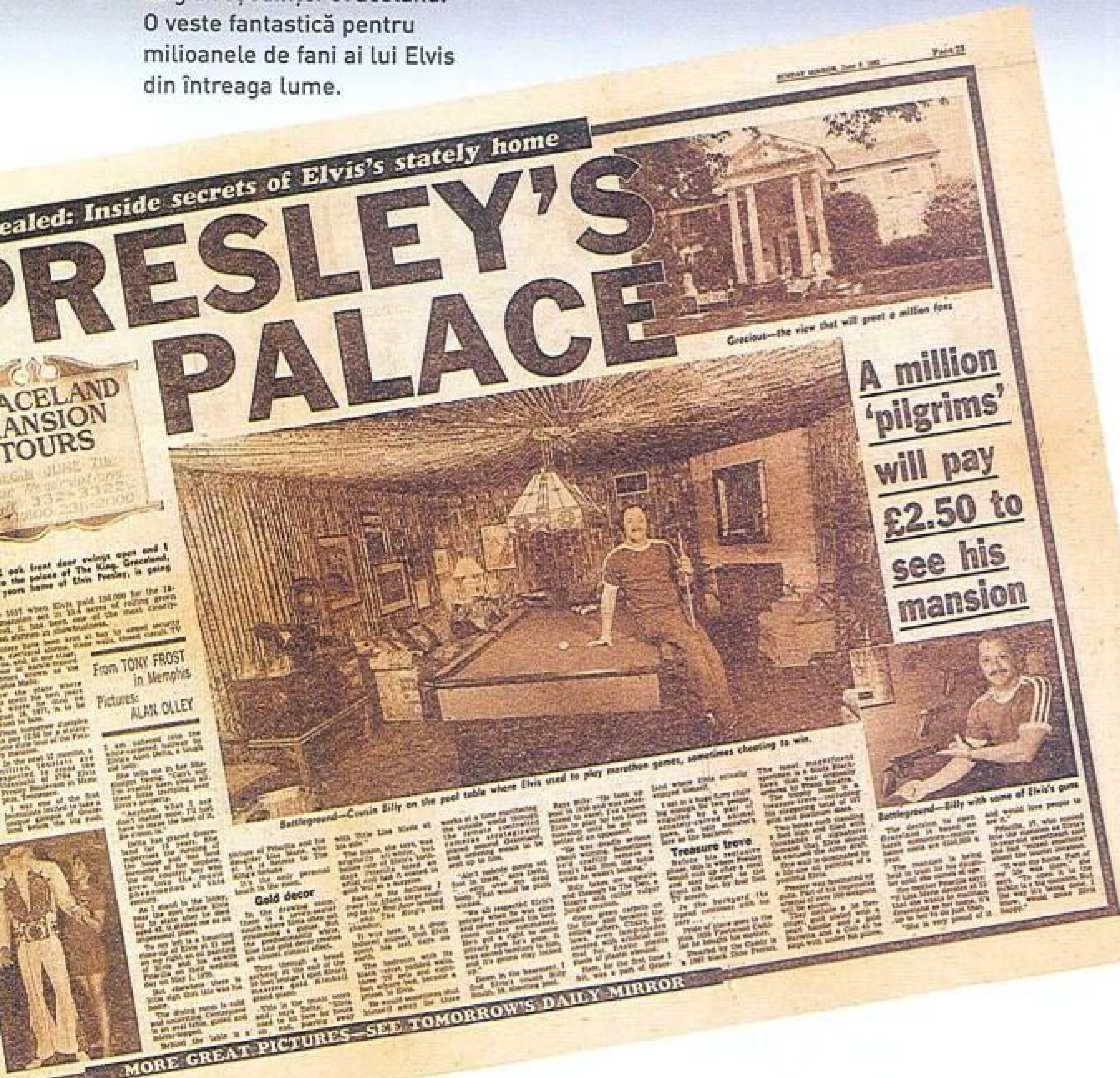
Pe lângă faptul că se ocupa de programul lui Elvis, lansarea discurilor și aparițiile în concerte, impresarul Tom Parker încuraja și vânzarea de articole promoționale cu imaginea artistului. Aceste articole se adresau adolescenților și cuprindeau produse cosmetice, snacks-uri, băuturi, timbre etc. Vânzările se ridicaseră la 22 de milioane de dolari în primele șase luni. Motivul pentru care Elvis nu își pierduse popularitatea, în ciuda criticilor primite, era probabil tocmai această comercializare a imaginii. Atât casele de discuri, cât și televiziunile îl invitau să cânte, indiferent de modul în care era perceput la acel moment.

Și în prezent, artiștii moderni de muzică rock obișnuiesc să vândă articole personalizate. Nu mai vând snacks-uri și băuturi, dar își exploatează imaginea lor ca artiști pentru a-și spori popularitatea. Un exemplu perfect în acest sens este formația Rolling Stones. Tricourile cu Rolling Stones și-au pus puternic amprenta asupra industriei modei.

Memories are made of this . . .

Atât în timpul vieții, cât și după moartea cântărețului, persoanele care au vizitat Graceland i-au scris mesaje lui Elvis pe unul dintre pereții casei.

▾ Articol din ziarul britanic, „The Sunday Mirror" anunțând deschiderea pentru publicul larg a reședinței Graceland. O veste fantastică pentru milioanele de fani ai lui Elvis din întreaga lume.

ealed: Inside secrets of Elvis's stately home

PRESLEY'S PALACE

ACELAND ANSION TOURS

Gracious—the view that will greet a million fans

A million 'pilgrims' will pay £2.50 to see his mansion

From TONY FROST in Memphis

Pictures: ALAN OLLEY

Battleground—Cousin Billy on the pool table where Elvis used to play marathon games, sometimes cheating to win.

Battleground—Billy with some of Elvis's guns

Gold decor

Treasure trove

MORE GREAT PICTURES—SEE TOMORROW'S DAILY MIRROR

Câştigurile indirecte generate de imaginea lui Elvis

În afară de artiștii rock, locuitorii din Memphis, Tennessee, au avut de câștigat de pe urma lui Elvis. Casa acestuia, Graceland, a fost inclusă în patrimoniul național, fiind vizitată de peste 700.000 de turiști din întreaga lume în fiecare an. Singura clădire-obiectiv turistic care este mai vizitată decât Graceland, este Casa Albă, iar în cadrul caselor memoriale, ocupă bineînțeles locul întâi. De asemenea, mulțumită lui Elvis, reputația orașului Memphis ca centru muzical s-a răspândit în întreaga lume, iar Beale Street, locuită în majoritate de cântăreți de culoare pe când Elvis era încă licean, este acum invadată de turiști.

Nu se știe cu exactitate cât de mult s-a câștigat direct sau indirect de pe urma existenței lui Elvis. Un lucru este clar, atâta timp cât melodiile lui Elvis continuă să fie o sursă de inspirație pentru tânăra generație, industria muzicii rock va prospera. Deși născut într-o familie de oameni modești, în mediul rural, Elvis a reușit să demonstreze că prin muzică îți poți realiza visurile. De fiecare dată când un copil aude muzica lui Elvis și se hotărăște să-i calce pe urme, transmite mai departe și o parte din sufletul artistului.

100 DE PERSONALITĂȚI

Oameni care au schimbat destinul lumii

ELVIS PRESLEY

DeAGOSTINI